

Arrest

nr. 350 545 van 16 juli 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DETHEUX
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 1 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. DETHEUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Burundese nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 20 december 2022.

1.2. Op 16 mei 2025 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Kirundi machtig is. Zijn advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 31 juli 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Burundese nationaliteit te bezitten. U werd geboren op [...]1997 in Bujumbura. Vanaf kort na uw geboorte tot 2004 verbleef u in Rutovu, Bururi. Vanaf 2004 verbleef u in Kibenga en liep er school. U behoort tot de etnische groep Tutsi en bent christen.

In 2015 verliet u Burundi voor een eerste maal en verbleef u drie jaar in Rwanda en drie jaar in Tanzania. De aanleiding voor uw vertrek uit Burundi was het feit dat u deelnam aan de manifestaties tegen de derde ambtstermijn van president Pierre Nkurunziza in Kinindo. Een man genaamd A., die voorzitter was van de imbonerakure in Kinindo, was op de hoogte dat u deelnam aan deze betogingen en was omwille van deze reden op zoek naar u. Hij kwam samen met politieagenten naar uw huis om u te zoeken maar u was niet aanwezig. Ze namen uw kok mee en plaatsden hem in de gevangenis van Kinindo. De volgende dag lieten ze hem weer vrij. Een getuige van dit incident belde u op om te zeggen dat u gezocht werd. Vervolgens vluchtte u naar uw tante C. in Kinanira. Niet veel later verliet u Burundi en reisde met uw eigen paspoort en verbleef achtereenvolgend drie jaar in Rwanda en drie jaar in Tanzania.

Op 9 juli 2022 keerde u terug naar Burundi nadat u hoorde dat de situatie er veilig was. Het paspoort waarmee u uit Burundi reisde in 2015 was vervallen en was u ook verloren. U vroeg bij de Burundese ambassade in Tanzania een reisdocument aan waarmee u Burundi terug in kon reizen. Eens u terug in Burundi was wilde u graag een stuk landbouwgrond terug opeisen dat oorspronkelijk toebehoorde aan uw vader. Het stuk grond bevindt zich in Rutovu. Dit grondgeschil dateert al van 1986, wanneer uw vader wettelijk eigenaar werd van het stuk grond. De andere partij bestond uit een man genaamd N.. Hij wilde het stuk grond toe-eigenen. In 2005 werden N. en zijn familieleden S. en W. erg machtig omdat zij tot de CNDD-FDD (Conseil National Pour la Défense de la Démocratie – Forces pour la Défense de la Démocratie) behoorden, en deze partij op dat moment aan de macht kwam. Ze eisten de grond op, waarna uw vader klacht indiende. Aangezien uw vader de rechtmatige eigenaar was van de landbouwgrond zat er voor N. en zijn familie niets anders op dan hem te vermoorden. Uw vader werd dan ook in 2009 vermoord door de familie van N., waarna ze de grond innamen. Uw oudere broer A. N. probeerde tegen de familie van N. in te gaan maar werd in 2013 zelf het slachtoffer van moordpogingen, waarna hij naar de Verenigde Staten vluchtte. Toen u in 2022 terugkeerde naar Burundi ging u bij de chef van de heuvel, Jonathan, navragen of het mogelijk was het stuk grond terug te krijgen, waarop hij bevestigde. Op 1 augustus 2022 vond er een hoorzitting plaats met J., de B. en W., die tot de imbonerakure hoorde. Hoewel de B. zeiden dat W. de grond moest teruggeven aan u, eindigde de hoorzitting met u die werd meegenomen naar de gevangenis. W. beschuldigde u tijdens de hoorzitting ervan rebel te zijn en deel te hebben genomen aan de manifestaties van 2015. U verbleef een nacht in de gevangenis en werd vrijgelaten nadat u een bewakingsagent 300.000 Burundese Frank betaalde. Na uw ontsnapping kreeg u verschillende anonieme berichtjes op uw telefoon waarin u met de dood werd bedreigd. U veronderstelt dat deze afkomstig waren van W..

Aangezien uw eerste paspoort vervallen en verloren was, diende u een aanvraag in voor een nieuw paspoort. U betaalde 11 miljoen Burundese Frank en gaf een foto aan een vriend van u die het paspoort zou regelen. Hierna verkreeg u uw paspoort en reisde u op 25 september 2022 per vliegtuig naar Servië. Vervolgens reisde u via Bosnië, Kroatië (Eurodachtit HR[...] op 01.10.2022), Slovenië, Italië en Zwitserland naar België, waar u arriveerde op 20 december 2022 en diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: (1) het juridisch dossier omtrent het grondgeschil, (2) de overlijdensakte van uw vader, (3) uw identiteitskaart, (4) een document omtrent de status van uw broer in de Verenigde Staten, (5) het Amerikaans paspoort van uw broer A. en (6) het rijbewijs van uw schoonzus A. M. N. uit de Verenigde Staten.

Bij een terugkeer naar Burundi vreest u vermoord te worden door N. en zijn familieleden S. en W. omdat zij de grond willen die wetmatig toebehoort aan u en uw familie. Hierdoor beschuldigden ze u ervan rebel te zijn en wezen ze op het feit dat u deelnam aan de betogingen van 2015. Hiervoor zou u kunnen worden vervolgd door de autoriteiten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voor uw verzoek om internationale bescherming, beroept u zich op een vrees voor vervolging door de personen die zich de landbouwgrond van uw vader hebben toegeëigend. Er zijn drie prominente figuren die u willen vermoorden voor deze grond; N., S. en W. Alle drie hebben ze banden met de CNDD-FDD, en hebben hierdoor macht in het Burundese politieke landschap. Deze personen willen u vermoorden om het land voor zichzelf te hebben. Ze zijn op de hoogte dat u deelnam aan de betogingen tegen de derde ambtstermijn van de president in 2015 en beschuldigden u ervan rebel te zijn. Omwille van deze redenen zou u kunnen worden vervolgd door de autoriteiten (NPO dd. 16.05.2025, p. 8-16).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Uw asielrelaas kan als ongeloofwaardig worden beschouwd omwille van het feit dat uw verklaringen uiterst weinig doorleefd overkomen.

In de eerste plaats dient er op te worden gewezen dat u geenszins politiek activist bent, aangezien u van geen enkele partij lid bent. U beweert wel sympathisant te zijn geweest van de MSD in 2015 (Mouvement pour la Solidarité et la Démocratie). U verklaart de ideeën van de politieke partij interessant te hebben gevonden, maar nooit te hebben deelgenomen aan hun activiteiten. Ter bevestiging wordt er u gevraagd of uw interesse in de politieke partij MSD vandaag de dag een reden vormt voor een vrees bij terugkeer naar Burundi. U reageert negatief. U voegt hieraan toe dat enkel het feit dat u deelnam aan de manifestaties tegen de derde ambtstermijn van president Pierre Nkurunziza in Kinindo in 2015 een reden vormen voor een vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst (NPO dd. 16.05.2025, p. 8).

Volgens uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u, nadat u in 2015 aan de manifestaties deelnam in Kinindo, gezocht door de autoriteiten. Er werden verschillende bewoners van de buurt - die zoals uzelf hadden deelgenomen aan de manifestaties – meegenomen door politieagenten. Deze bewoners zag u erna niet meer en u vermoedde dan ook dat ze werden vermoord. U was bang dat ze u ook zouden komen zoeken en vervolgens zouden vermoorden. U beweert dat de imbonerakure van Kinindo onder leiding van een zekere A. u thuis zijn komen zoeken. Zelf was u niet thuis dus ze namen uw kok A. mee en hielden hem voor een dag vast in de gevangenis van de gemeente Kinindo. U werd telefonisch ingelicht over het incident door uw buurman papa B.. Hij waarschuwde u en adviseerde niet terug te komen naar uw huis. U verbleef vervolgens bij uw tante C. en vluchtte naar Rwanda. **Aan deze verklaringen kan echter geen enkel geloof worden gehecht** (NPO dd. 16.05.2025, p. 9).

Er dient vooreerst een fundamentele omissie in uw verklaringen voor de DVZ alsook in uw verzoek om inlichtingen te worden vastgesteld. U verklaart bij de DVZ dat u omwille van uw deelname aan de manifestaties in 2015 angst had om geïnterviewd te worden, en hierdoor naar Rwanda vluchtte. U vermeldt echter niets over een persoonlijke bedreiging of een bezoek aan uw huis door A. en/of andere imbonerakure. Het feit dat u van deze, nochtans essentiële, gebeurtenis totaal geen gewag maakte in uw verklaringen afgelegd op de DVZ – en dit terwijl u op de DVZ expliciet werd gevraagd naar de reden waarom u uw land was ontvlucht – maakt dat de verklaringen over uw persoonlijke vrees ten opzichte van A. en de imbonerakure omwille van uw deelname aan de manifestaties in 2015 uiterst weinig doorleefd overkomen. Uw verklaring dat men u op de DVZ hadden gezegd beknopt te zijn en niet te veel details te geven omdat u op het CGVS meer tijd zou krijgen om alles uit te leggen, is geen afdoende verklaring voor deze lacune in uw verklaringen voor de DVZ.

U kreeg namelijk nog een tweede kans om over deze gebeurtenis te vertellen bij het invullen van uw verzoek om inlichtingen. In uw verzoek om inlichtingen werd u verzocht alle redenen op een zo precieze en gedetailleerd mogelijke manier uiteen te zetten. U vermeldt echter opnieuw niets over A. of andere imbonerakure die naar uw huis kwamen, over de arrestatie van uw kok A. of over de waarschuwing van papa B.. Uw verklaring voor deze tweevoudige omissie luidt: "Ik heb een samenvatting gegeven". Dit is echter geen afdoende verklaring voor deze lacunes in uw verklaringen bij de DVZ en in uw verzoek om inlichtingen. De persoonlijke vrees die ertoe geleid heeft dat u een eerste maal uit Burundi vluchtte in 2015 ten gevolge van uw deelname aan de manifestaties heeft immers betrekking op uw huidige vrees bij terugkeer naar Burundi. Er kan dan ook van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden om volledig te antwoorden op de vraag waarom hij een persoonlijke vrees heeft voor vervolging in zijn land van herkomst (vragenlijst CGVS dd. 31.08.2023, p. 3, punt 5 + verzoek om inlichtingen dd. , p. 14-15, vraag 13 + NPO dd. 16.05.2025, p. 9-10).

In elk geval dient te worden vastgesteld dat u in 2015 vanuit Burundi naar Rwanda reisde met uw eigen authentiek paspoort en in 2022 terugkeerde met een legaal verkregen reisdocument uitgereikt door de Burundese ambassade in Tanzania. Het feit dat u op legale wijze, met uw eigen reisdocumenten

het land verliet en zeven jaar later opnieuw in reisde, terwijl u een voortvluchtige beweert te zijn die gezocht wordt door de Burundese inlichtingendiensten, versterkt de overtuiging van het CGVS dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vervolging waarvan u beweert het slachtoffer te zijn geweest in Burundi in 2015. Het Commissariaat-generaal kan niet geloven dat de Burundese autoriteiten een persoon die gezocht wordt, zoals u verklaart zouden toestaan hun grondgebied te verlaten, hem een reisdocument zouden uitreiken op de Burundese ambassade in Tanzania of hem zonder enige problemen terug zouden laten binnen reizen in Burundi (NPO dd. 16.05.2025, p. 4-6).

Hierbij kan eveneens opgemerkt worden dat uw beweerde vrees uit 2015 haaks staat op uw nonchalante houding ten opzichte van uw eigen veiligheid bij een terugkeer naar Burundi. Wanneer er tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd wordt hoe u verklaart gezocht te worden door de Burundese inlichtingendienst maar wel probleemloos de grens kon oversteken met uw paspoort kan u hier enkel naar gissen: "Men heeft niets gevraagd aan de grens". "Misschien had die A. niemand verwittigd". Het is weinig geloofwaardig dat iemand die beweert te vrezen voor zijn leven het risico neemt om met zijn eigen reisdocumenten de grens over te steken van Burundi naar Rwanda. Deze vaststelling wordt nog versterkt door het feit dat u verklaart het paspoort waarmee u van Burundi naar Rwanda bent gereisd verloor en u vóór uw terugkeer naar Burundi op 9 juli 2022 op de Burundese ambassade in Tanzania – waar u naartoe verhuisde nadat u drie jaar in Rwanda verbleef – een reisdocument bent gaan aanvragen en dat vervolgens dan ook zou hebben verkregen. Deze vaststelling wordt versterkt door het feit dat u nooit bij uw familie of vrienden heeft nagevraagd of A. en/of andere imbonerakure nog steeds op zoek waren naar u voor u een reisdocument ging aanvragen en besliste op legale wijze terug te keren naar Burundi in 2022. Wanneer er namelijk gevraagd wordt of A. vandaag de dag nog een probleem voor u zou zijn bij een terugkeer naar Burundi repliceert u met: "Ik ben niet zeker. Ik moet eerlijk zijn, hij was eigenlijk niet bij de mensen die mij zochten in 2022". Vervolgens wordt er gevraagd of u na 2015 ooit nog iets hoorde van hem, dan wel via via. U repliceert met: "Nee, niets". Er kan van iemand die Burundi verliet in 2015 omwille van zijn deelname aan de betogingen – en de vervolging door de autoriteiten die hiermee gepaard ging – verwacht worden dat hij toch enige moeite zou hebben gedaan om te garanderen dat zijn leven niet langer in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Het uitblijven van uw interesse en motivatie hieromtrent zet opnieuw de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas in de verf (NPO dd. 16.05.2025, p. 10-11).

Voorts dient opgemerkt te worden dat u geen problemen ondervond in Burundi na uw terugkeer op 9 juli 2022 tot u zelf achter N., S. en W. aanging om de landbouwgrond die wettelijk gezien aan uw familie toebehoorde op te eisen. Samen met het feit dat uw vervolgingsfeiten in 2015 ongeloofwaardig werden bevonden (zie boven) kan er worden gesteld dat de vervolgingsfeiten uit 2022 volledig zijn gebaseerd op de gevolgen van het grondgeschil dat dateert uit 1986. Tijdens een hoorzitting op 1 augustus 2022 – die werd georganiseerd om het grondgeschil uit te klaren – beschuldigde W. u ervan rebel te zijn geweest en deel te hebben genomen aan de manifestaties in 2015. Wanneer er wordt gevraagd waarom W. u tijdens een hoorzitting over een grondgeschil hiervan beschuldigde repliceert u met het volgende: "Ze [W. en zijn familie] wisten dat ik gelijk had, ze hadden geen argumenten, ze moesten iets anders vertellen. Hun doel was om het stuk grond voor zich te hebben". Ze zeiden u – toen u werd mishandeld en naar de gevangenis werd gebracht na de hoorzitting van 1 augustus 2022 – dat u problemen zou kunnen ondervinden omwille van uw deelname aan de manifestaties. Op geen enkel moment kan u aantonen dat u nog problemen zou ervaren omwille van uw deelname aan de manifestaties van 2015, aangezien dit enkel naar voren kwam in de context van dit grondconflict. Uit het eerder vastgestelde feit dat u zonder problemen een reisdocument kreeg uitgereikt door de Burundese ambassade in Tanzania en dat u hiermee Burundi binnen reisde, dat u op dat moment in geen geval op de radar stond van de autoriteiten omwille van uw deelname aan de manifestaties in 2015. Hieruit kan dan ook worden afgeleid dat uw beweerde vrees voortkomt uit het feit dat u de grond terug opeiste die N., S. en W. zich hadden toegeëigend in 2009, nadat uw vader overleed (NPO dd. 16.05.2025, p. 16-17).

De verklaringen die u aflegt over deze vrees voor N., S. en W. komt echter dermate weinig doorleefd over, dat hier eveneens geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Zo blijft uw kennis over het stuk landbouwgrond en het geschil hieromtrent grotendeels uit. U verklaart dat het stuk landbouwgrond zich in Rutovu bevindt en dat er aardappelen op waren geplant toen uw vader nog leefde. Echter bent u nooit naar het stuk grond gaan kijken vóór 2022, omdat u verklaart te jong te zijn geweest. Wanneer er wordt gevraagd hoe groot het stuk grond juist is repliceert u dat u het nooit heeft gemeten. U voegt hier nog aan toe dat u eigenlijk nooit informatie over uw vader en alles wat hem betreft heeft opgezocht omdat het u verdrietig maakt. Vervolgens wordt er gevraagd welke informatie u juist bedoelt. U repliceert dat u het heeft over de details van het grondgeschil en over zijn beslissingen. Wat er voorts dient te worden opgemerkt is dat u niet eens op de hoogte bent van wat de oogst van het stuk grond in 2022 zou kunnen opbrengen. Wanneer hiernaar gevraagd wordt repliceert u met: "Dat kan ik niet weten, het was nog niet in mijn handen". Gezien het belang ervan kan er verwacht worden dat u meer moeite zou hebben gedaan om op de hoogte te zijn over de details van de landbouwgrond zoals de grootte ervan, wat er momenteel op geteeld wordt en wat de

opbrengst ervan zou zijn. Het uitblijven van deze kennis maakt dan ook dat uw relaas omtrent het grondconflict uiterst ongeloofwaardig overkomt, dit te meer aangezien u verklaart dat deze grond noodzakelijk was om te overleven. Indien het inkomen van uw familie afhangt van deze gronden valt te verwachten dat u een inschatting kan geven van de opbrengst uit deze gronden (NPO dd. 16.05.2025, p. 12, 13, 14, 16).

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw financiële situatie in Burundi niet verenigbaar is met uw verklaringen dat deze gronden uiterst noodzakelijk zijn voor uw familie en u om die reden stappen ondernam om deze terug te eisen Wanneer er wordt gevraagd waarom het stuk grond zo belangrijk was voor u verklaart u dat u en uw familie konden overleven door de inkomsten van de aardappelteelt. Er wordt – nadat u verklaart dat de grond sinds de dood van uw vader in 2009 niet meer aan uw familie toebehoort – bevestigend gevraagd of het stuk grond dan ook geen geld meer opbracht voor uw familie vanaf dat jaar. U antwoordt affirmatief, maar verklaart wel opnieuw dat de grond nodig was om te overleven. Er dient hierbij opgemerkt te worden dat het feit dat u verklaart de opbrengsten van de landbouwteelt nodig te hebben om te leven haaks staat op het feit dat u sinds 2009 al overleefde zonder de opbrengsten ervan en sterker nog, dat u zelfs een kok in dienst had. Het feit dat u de financiële marge had om personeel te hebben in huis, getuigt van een comfortabele levensstijl en impliceert bijgevolg dat de inkomsten van de landbouwteelt op het stuk grond niet noodzakelijk waren om te overleven. Uw asielrelaas komt wederom uiterst ongeloofwaardig over omwille van uw verklaringen omtrent de financiële motivatie voor het opeisen van de landbouwgrond (NPO dd. 16.05.2025, p. 11).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw roekeloos gedrag onverenigbaar is met de dreiging om vermoord te worden door N., S. en W. omwille van hun machtige positie binnen het Burundese politieke landschap. Uit de verklaringen omtrent de dood van uw vader blijkt dat u erachter kwam dat W. en S. uw vader vermoordden nadat uw broer A. dit ontdekte door er onderzoek naar te doen. Toen uw broer het stuk grond na de dood van uw vader terug probeerde op te eisen, werd hij zelf met de dood bedreigd. U verklaart zelf niet met uw broer te hebben gepraat over zijn vrees vóór hij in 2013 naar de Verenigde Staten vluchtten. U bent in datzelfde jaar wel door uw tante C. op de hoogte gebracht van de reden voor de vlucht van uw broer. Er kan dus weldegelijk worden vastgesteld dat u wist dat S., W. en bij extensie N. over lijken gingen om het stuk grond in hun bezit te houden. Ze hadden er immers al uw vader voor vermoord en wilden ook uw broer hiervoor vermoorden. Toch beslist u om in 2022 het land te gaan opeisen en schakelt hiervoor de chef van de heuvel en de Bashingantahe in – terwijl u zelf verklaart dat deze partijen niets konden doen omdat N., S. en W. machtiger waren dan hen. Naast het feit dat uw financiële motivatie voor het opeisen van de grond reeds als ongeloofwaardig werd bestempeld (zie boven), keldert de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig doordat u verklaart reeds in 2013 te hebben weten dat u vermoord zou kunnen worden maar toch beslist om de grond te gaan opeisen in 2022. Er kunnen zich verder ook ernstige vragen gesteld worden over uw motivatie om de grond terug in uw familie te hebben, maar er dan toch voor te kiezen om het land te verlaten – en de grond daardoor permanent achter te laten. Wanneer er wordt gevraagd waarom u, ondanks het feit dat u wist wat de gevaren waren, de grond opeiste repliceerde u dat sommige mensen hun bezittingen wel hadden teruggekregen en dat u hoopte dat u dit eveneens gegund zou zijn. Dit is echter geen afdoende verklaring voor het risicovol gedrag dat u vertoonde, zeker omdat u wist dat N., S. en W. machtiger waren dan de chef van de heuvel en de Bashingantahe (NPO dd. 16.05.2025, p. 15-16, 18, 19).

Verder is het uitblijven van enige kennis over of interesse in de vrees van uw broer en de reden waarom hij in de eerste plaats naar de Verenigde Staten vluchtte ten minste opvallend. Hoewel u verklaart dat uw broer niet met u sprak vóór zijn vertrek naar de Verenigde Staten, spreekt u vandaag wél regelmatig met hem. Echter wanneer er wordt gevraagd hoe W., S. en/of N. uw broer hebben proberen te vermoorden repliceert u met: “Ik heb het niet gevraagd. Ze zouden hem doden indien hij niet gevlucht was”. In een poging hier meer informatie over te verkrijgen wordt er tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd om meer details te geven. U repliceert met: “Ik heb geen informatie gekregen”. Gezien het belang hiervan kan op minstens verwacht worden dat u hier meer informatie over zou hebben proberen te vergaren. U verklaart immers dat u en uw broer voor precies dezelfde reden uit Burundi zijn gevlucht; omdat jullie bang waren vermoord te worden door W., S. en N. omwille van het stuk landbouwgrond van uw vader. Sterker nog, jullie vreesden hetzelfde lot als jullie vader. Er kan dan ook verwacht worden dat er meer details werden gedeeld over de situatie tussen u en uw broer. Uw onwetendheid over de moordpogingen op en de vlucht van uw broer draagt verder bij aan de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas (NPO dd. 16.05.2025, p. 8, 16).

Dan moet er ook geduid worden op het feit dat de kern alsook verdere details van uw asielrelaas weinig plausibel en uiterst ongeloofwaardig overkomen. Ten eerste kunnen er vragen gesteld worden waarom personen met een dergelijk machtig politiek profiel zich zouden bezighouden met een stuk landbouwgrond van een willekeurige familie. Wanneer deze vraag u wordt gesteld kan u enkel gissen: “Ze [S. en W.] deden gewoon wat hun vader [N.] wilde”. Verder kan u hier dan ook geen enkele toelichting bij geven. Voorts kunnen er ook vragen gesteld worden bij uw verklaringen omtrent uw gevangenschap, ontsnapping en de sms-berichten die u kreeg nadat u de gevangenis had verlaten. Het is uiterst weinig plausibel dat deze

personen u koste was kost wilden vermoorden – hetgeen de kern van uw vrees bedraagt – maar er toch voor kozen u eerst in de gevangenis te zetten – waaruit u op miraculeuze wijze kon ontsnappen door een welwillende beveiligingsagent – en u na uw ontsnapping anonieme berichten stuurden waarin ze u met de dood bedreigden. Naast het feit dat er aan de kern van uw asielrelaas geen geloof meer kan worden gehecht, en bijgevolg alle gevolgen hiervan ook als ongeloofwaardig kunnen worden beschouwd, kan u zelf niet eens zeggen hoeveel anonieme sms-berichten u zou hebben gekregen. Uw asielrelaas verliest dus wederom aan geloofwaardigheid. In een situatie waarin iemand meermaals met de dood bedreigd wordt, kan er immers wel verwacht worden dat hij hier meer over kan vertellen dan: "Ik herinner mij het aantal niet" (NPO dd. 16.05.2025, p. 18).

Tot slot dient opgemerkt te worden dat u in 2022 het land opnieuw met uw eigen reisdocument verliet. Het feit dat u besloot vanaf de luchthaven van Bujumbura te vertrekken met uw eigen paspoort op uw eigen naam, terwijl u verklaart voortvluchtige te zijn en gezocht door W., die volgens uw verklaringen actief is voor de Burundese inlichtingendiensten, versterkt de overtuiging van het CGVS dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingen waarvan u beweert het slachtoffer te zijn geweest in Burundi.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: (1) het juridisch dossier omtrent het grondgeschil uit 1986, (2) de overlijdensakte van uw vader, (3) uw identiteitskaart, (4) een document omtrent de status van uw broer in de Verenigde Staten, (5) het Amerikaans paspoort van uw broer A en (6) het rijbewijs van uw schoonzus A. M. N uit de Verenigde Staten. Over het eerste document dient opgemerkt te worden dat u niet wist aan te tonen dat het grondconflict nog een actuele vrees voor vervolging inhoudt voor u persoonlijk. Dergelijk document heeft enkel bewijswaarde indien het gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen over een persoonlijke vrees, hetgeen hier dus niet het geval is. Het betreft daarbij een document uitgegeven in 1986 waarin wordt gesteld dat uw vader de eigenaar is van deze gronden. Dit document op zich kan niet aantonen dat er enig conflict bestaat omtrent deze gronden en al geenszins dat dit op heden nog actueel is, gezien het een document betreft van bijna 40 jaar geleden. Diezelfde opmerking is van toepassing op het tweede document dat u neerlegt. Het CGVS trekt op geen enkel moment het overlijden van uw vader in twijfel. Echter kan er uit deze overlijdensakte niet worden afgeleid wat de precieze context betreft van dit overlijden inhield en al zeker niet dat u op heden vervolging dient te vrezen omwille van het grondconflict waarbij uw vader volgens uw verklaringen om het leven zou zijn gekomen. Het derde document bevat louter gegevens over uw identiteit, hetgeen hier niet ter discussie staat. De drie documenten die het verblijf van uw broer en zijn vrouw in de Verenigde Staten bevestigen dragen eveneens niet bij aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hoewel het verblijf van uw broer in de Verenigde Staten als geloofwaardig kan worden aanvaard, kan de context van zijn vlucht uit Burundi hier in geen geval uit worden afgeleid.

Op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 14 juli 2025. Op 18 juli 2025 gaf u twee opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud. Ten eerste heeft u 11 miljoen Burundese Frank betaald voor het verkrijgen van uw paspoort in 2022 en niet 1000 Burundese Frank zoals werd genoteerd. Ten tweede merkt u op dat u nooit bij de PAFE (Police de l'Air, des Frontières et des Étrangers) bent geweest om een handtekening te zetten voor het verkrijgen van uw paspoort. Deze verklaringen zijn louter een post factum verklaringen. U vernoemde namelijk op eigen initiatief de PAFE en stelt evenzeer zelf dat het een authentiek legaal verkregen paspoort betreft. Evenmin verandert deze stelling iets aan uw verklaring dat u met dit paspoort op uw eigen naam het land verliet.

Er dient te worden vastgesteld dat u tot september 2022 in Burundi hebt gewoond en dat de problemen die u beweert te hebben gehad met S. en W. niet geloofwaardig werden geacht (zie hierboven). Gelet op het voorgaande en aangezien de problemen aan de basis van uw verzoek om bescherming niet werden bewezen, dient te worden vastgesteld dat niets in uw profiel een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Burundi kan bewijzen.

Tijdens uw interview bij de DVZ vermeldt u dat de CNDD-FDD Tutsi's viseren. Volgens de COI Focus over de veiligheids crisis in Burundi, geüpdatet op 14 februari 2025 (<https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusburundi.situationsecuritaire202502142.pdf>) zijn de meeste journalisten en experts het eens over het "vooral politieke" karakter van de crisis en de multi-etnische samenstelling van de "oppositie". De onderzoekscommissie van de VN benadrukt dat de slachtoffers van de misdaden zowel Hutu's als Tutsi's zijn, die worden geviséerd om politieke redenen, met name hun werkelijke of vermeende verzet tegen de regering en de partij die aan de macht is. Sinds 2022 zijn er ook geen operaties van veiligheidstroepen of Imbonerakure geweest die specifiek gericht waren tegen Tutsi's. Bijgevolg kan de loutere vermelding van uw

Tutsi-afkomst, wat u betreft, geen gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigen in geval van terugkeer naar Burundi. De eerdere vaststellingen, volgens welke uw autoriteiten zich welwillend jegens u hebben opgesteld door u een paspoort uit te reiken, u de mogelijkheid te bieden u in het buitenland te laten verzorgen en u toe te staan het Burundese grondgebied legaal te verlaten sterken het Commissariaat generaal in zijn overtuiging dat u geen vrees voor vervolging koestert alleen omdat u Tutsi bent (vragenlijst CGVS dd. 31.08.2023, p. 3, punt).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de omvang van het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in het land van herkomst van die aard is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een burger die naar het desbetreffende land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Uit informatie in het bezit van het CGVS (zie COI Focus “Burundi: veiligheidssituatie” van 14 februari 2025 https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_veiligheidssituatie_20250214.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in Burundi onstabiel blijft.

President Evariste Ndayishimiye, die in mei 2020 vroegtijdig aan de macht kwam na de plotselinge dood van zijn voorganger Pierre Nkurunziza, vormde een regering die uitsluitend bestond uit leden van de Conseil national pour la défense de la démocratie – Forces pour la défense de la démocratie (CNDD-FDD), onder wie verschillende “hardliners” van het regime.

Hoewel president Evariste Ndayishimiye, in tegenstelling tot zijn voorganger, sinds hij aan de macht is, tot op zekere hoogte toenadering heeft gezocht tot de internationale gemeenschap, maken verschillende bronnen melding van sterke spanningen binnen de CNDD-FDD tussen de president en de secretaris-generaal van de partij, Révérien Ndikuriyo. Laatstgenoemde, die veel radicalere standpunten inneemt ten opzichte van de internationale gemeenschap en de oppositie, lijkt de boodschap van verzoening die door president Ndayishimiye wordt uitgedragen, te willen dwarsbomen. Waarnemers maken melding van voortdurende systematische aanvallen op leden van de oppositie (of op wie als zodanig worden beschouwd) in het kader van een overheidsbeleid.

Meer dan vier jaar na de ambtsaanvaarding van president Ndayishimiye, en ondanks zijn verklaringen dat hij het rechtssysteem wil hervormen, corruptie wil bestrijden en de daders van misdrijven wil vervolgen, stellen verschillende waarnemers vast dat de mensenrechtensituatie niet aanzienlijk is verbeterd. In juli 2024 maakte de speciale rapporteur van de Verenigde Naties melding van een “inkrimping van de burgerlijke ruimte en onderdrukking van politieke tegenstanders, mediaprofessionals en mensenrechtenactivisten”.

Hoewel het overheidsgeweld minder flagrant is dan in 2015, wijzen verschillende bronnen erop dat alle structurele problemen die de VN-onderzoekscommissie had vastgesteld, nog steeds bestaan: willekeurige arrestaties van politieke tegenstanders of mensen die als zodanig worden beschouwd, foltering, gedwongen verdwijningen, buitengerechtelijke executies, seksueel geweld, beperkingen van de vrijheid van meningsuiting en schendingen van economische en sociale rechten.

De meeste schendingen vallen onder de verantwoordelijkheid van de veiligheidstroepen, de Service national des renseignements (SNR) en de Imbonerakure, die over het algemeen straffeloos optreden. Het Initiative pour les droits humains au Burundi (IDHB) meldt een toenemende militarisering en een geleidelijke formalisering van de rol van de Imbonerakure in veiligheidsoperaties.

De slachtoffers van het geweld zijn voornamelijk activisten van de oppositiepartij, het Congrès national pour la liberté (CNL), en personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groepen. Activisten van andere oppositiepartijen en personen zonder politieke banden die weigeren zich aan te sluiten bij de regeringspartij of die kritiek hebben op de manier waarop het land wordt bestuurd, worden ook geviséerd. De VN-onderzoekscommissie verklaarde in 2017 dat, hoewel de etnische afkomst van de slachtoffers een verzwarende factor kan zijn voor de daders van de schendingen, zij niet in de eerste plaats wegens hun etniciteit werden geviséerd.

De ruimte voor het maatschappelijk middenveld en de media blijft beperkt. In 2023 en 2024 deden zich nieuwe gevallen van intimidatie, arrestaties en veroordelingen van mensenrechtenactivisten en journalisten voor. Veel activisten en journalisten blijven in ballingschap.

Het IDHB en de speciale rapporteur van de Verenigde Naties erkennen dat de schendingen door overheidsmedewerkers sinds 2022 zijn afgenomen. Deze bronnen maken melding van een “schijnbare rust”. Het aantal gewelddadige incidenten en slachtoffers, met name burgerslachtoffers, dat werd geregistreerd door het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) in 2023 en 2024, is aanzienlijk lager dan in voorgaande jaren, hoewel ACLED in 2024 een lichte stijging van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2023 noteert. De Ligue Itoka claimt daarentegen een veel hoger aantal slachtoffers dan ACLED. Het aantal slachtoffers dat Ligue Itoka registreerde, omvat ook slachtoffers van niet-politieke misdrijven.

Net als in voorgaande jaren zijn de meest voorkomende vormen van geweld, in volgorde van belangrijkheid, aanvallen op burgers, gewapende confrontaties gevolgd door granaatontploffingen.

Volgens gegevens van ACLED is Cibitoke de provincie die het meest getroffen werd door geweld in 2023 en 2024. Cibitoke had zowel het hoogste aantal geweldincidenten (21 %) als het hoogste aantal slachtoffers (44 %). Deze provincie aan de grens met de Democratische Republiek Congo (DRC) in het noordwesten van het land omvat een deel van het Kibirawoud, een bolwerk van gewapende groepen die voornamelijk bestaan uit Rwandese rebellen.

Merk op dat er in 2024 in het noordwesten van het land weinig gewapende conflicten tussen de Burundese strijdkrachten en Rwandeessprekende gewapende groepen werden geregistreerd. Bovendien waren deze gewapende conflicten bijzonder doelgericht en beperkt tot grensgebieden.

Eind 2023 en begin 2024 eisten de Burundese rebellen van de RED Tabara verschillende gerichte en strategische aanvallen (geleidingsantenne, brug, militaire positie...) op in gemeenten die grenzen aan de DRC. Eind april en begin mei 2024 vonden verschillende granaataanvallen plaats in Bujumbura (bar, parking...).

Eind 2024 boden de buurlanden onderdak aan ongeveer 318.000 Burundese vluchtelingen en asielzoekers. Hoewel sinds 2017 254.000 vluchtelingen met UNHCR-bijstand naar Burundi zijn teruggekeerd, is deze terugkeerbeweging sinds 2022 minder intensief geworden.

De terugkeer naar vaak berooide en kwetsbare gemeenschappen, moeilijke toegang tot bestaansmiddelen en basisdiensten en, in sommige gevallen, veiligheids- en toezichtproblemen beïnvloeden de re-integratie. Sommige gerepatrieerden gingen opnieuw in ballingschap, ondanks de slechte levensomstandigheden en de onveiligheid in de kampen.

Volgens verschillende bronnen blijft de economische situatie verslechteren en OCHA beweert dat de gevolgen van deze verslechtering rampzalig zijn voor de humanitaire situatie.

Uit de voormelde informatie blijkt duidelijk dat veel van de gewelddadige incidenten in Burundi doelgericht blijven, aangezien ze voornamelijk politiek van aard zijn. Bovendien zijn de meeste waarnemers het er nog altijd over eens dat de crisis vooral politiek van aard is. Deze incidenten eisen ook minder slachtoffers dan in de beginjaren van de crisis.

Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat de situatie in Burundi geen situatie is van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980.

Ten slotte is het Commissariaat-generaal op basis van de objectieve informatie waarover het beschikt (zie **COI FOCUS BURUNDI, Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays du 21 juin 2024** te raadplegen op de website https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_le_traitement_reserve_par_les_autorites_nationales_a_leurs_ressortissants_de_retour_dans_le_pays van mening dat het loutere feit dat een Burundese onderdaan in België verblijft of op doorreis is, en specifiek in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming, niet van dien aard is dat het aanleiding geeft tot een gegronde vrees, wat hem betreft, voor vervolging in geval van terugkeer naar Burundi.

In 2015 leidde de crisis rond de derde ambtstermijn van president Pierre Nkurunziza tot de ontheemding van honderdduizenden Burundezen naar de buurlanden. Veel politieke figuren, leden van de regerende partij, leden van de oppositie maar ook leden van het maatschappelijk middenveld en van de pers zochten hun toevlucht in westerse landen, o.a. in België. De kritische houding van België ten opzichte van de Burundese

regering na de crisis van 2015 en het groot aantal dissidenten dat zijn toevlucht in België heeft gezocht, hebben de betrekkingen tussen beide landen ernstig geschaad.

Uit bovenvermelde objectieve informatie blijkt echter duidelijk dat de betrekkingen tussen beide landen zich sinds de verkiezing van president Ndayishimiye in 2020 sterk in positieve zin hebben ontwikkeld. Het aantreden in juni 2020 van de nieuwe president, die blijkt geeft van meer openheid tegenover de internationale gemeenschap dan zijn voorganger, bracht een nieuwe dynamiek in de bilaterale betrekkingen tussen Burundi en België, wat resulteerde in talrijke ontmoetingen tussen Belgische en Burundese politieke hoogwaardigheidsbekleders. In 2022 hief de Europese Unie (EU) de begrotingssancties tegen de Burundese regering op en schafte gerichte sancties af tegen twee leidende figuren van het regime, waaronder generaal Gervais Ndirakobuca. Hoewel sommige bronnen aangeven dat elementen binnen het Burundese regime vijandig blijven staan tegenover België, verwelkomden de twee landen in december 2023 de normalisering van hun bilaterale betrekkingen en ondertekenden ze een nieuw bilateraal samenwerkingsprogramma ter waarde van 75 miljoen euro. Dit vijfjarenprogramma, dat in januari 2024 in werking trad, is het eerste sinds de rechtstreekse hulp aan Burundi in 2015 werd opgeschort.

Wat de betrekkingen tussen de Burundese autoriteiten en de diaspora in België betreft, wijzen verschillende bronnen erop dat president Ndayishimiye een aanpak wil volgen die enigszins verschilt van die van zijn voorganger Pierre Nkurunziza. Thans zijn de meeste inspanningen erop gericht om verschillende leden van de Burundese diaspora aan te moedigen om ofwel terug te keren naar Burundi ofwel de nationale agenda van de president te steunen en te investeren in het land. Tijdens zijn bezoeken in Brussel in 2022 en 2023 heeft president Ndayishimiye in België leden van de Burundese gemeenschap ontmoet, waaronder ook tegenstanders van het regime, waardoor de kanalen werden heropend voor een dialoog met degenen die jarenlang door de regering werden gedenigreerd. De krant *Journal Iwacu* meldt dat de president tijdens de zevende editie van de week van de diaspora, die in augustus 2023 plaatsvond, de leden van de Burundese diaspora opriep om zich te verenigen en hen verzekerde dat de regering hen niet langer beschouwde als "vijanden van het land".

Hoewel de bronnen anderzijds wijzen op de wens van de Burundese autoriteiten om meer controle uit te oefenen op de Burundese diaspora in België dan in andere landen zoals Frankrijk, hebben de Belgische veiligheidsdiensten de impact en de capaciteit van de *Service national de renseignement burundais* (SNR) in België enigszins genuanceerd, alsook zijn vermogen om alle leden van de Burundese diaspora nauwlettend in de gaten te houden. Dezelfde bron beweert echter ook dat de SNR, ondanks de beperkte toezichtmiddelen, zeker kan rekenen op een netwerk van leden van de diaspora die sympathiseren met het Burundese regime, die op die manier informatie kunnen verzamelen en zelfs de politieke activiteiten van Burundese onderdanen die actief zijn in oppositiebewegingen, in België kunnen verstoren. Deze activiteiten zijn echter vooral gericht op invloedrijke leden van oppositieorganisaties zoals de MSD.

De Belgische veiligheidsdiensten geven ook aan dat, hoewel niet kan worden uitgesloten dat Burundezen uit België sporadisch problemen kunnen ondervinden met de Burundese autoriteiten, het zeer onwaarschijnlijk is dat er een systematisch beleid is ingesteld om alle Burundezen die uit België terugkeren te intimideren, te arresteren of in het oog te houden.

Verder geven door het Commissariaat-generaal gecontacteerde bronnen aan dat Burundese onderdanen vaak heen en weer reizen tussen de twee landen.

Wat de terugkeer van Burundese onderdanen betreft vanuit België, registreerde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tussen 1 januari 2018 en 31 december 2023, 31 door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) georganiseerde vrijwillige terugkeren (waaronder 8 begeleide minderjarigen en 21 volwassenen die een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend) en geen enkele gedwongen terugkeer vanaf het Belgische grondgebied sinds 2015. Anderzijds maakt de DVZ melding van 7 *refoulements* van Burundese onderdanen aan de grens in dezelfde periode, waaronder 3 een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend. Twee van hen werden onder politiebegeleiding gedwongen gerepatriëerd. In dit verband zijn sommige bronnen van mening dat gedwongen repatriëring door België onder politiebegeleiding de gerepatriëerde eventueel kan blootstellen aan problemen met de Burundese autoriteiten, waaronder de SNR.

Hoewel de wet tot regeling van de migratie in Burundi, die eind 2021 werd aangenomen, illegale binnenkomst, illegaal verblijf en illegaal vertrek uit het land strafbaar stelt, heeft het Commissariaat-generaal geen enkele wetsbepaling gevonden die het vragen van internationale bescherming of een verblijf in het buitenland bestraft.

Hoewel sommige gesprekspartners van mening zijn dat de Burundese autoriteiten op de hoogte kunnen zijn van een aanvraag voor internationale bescherming, stellen de DVZ en IOM dat ze nooit de autoriteiten in het land van herkomst meedelen dat een persoon een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Wat de aanwezigheid van de Burundese autoriteiten op de luchthaven van Bujumbura betreft, hoewel de gesprekspartners van het Commissariaat-generaal niet allemaal dezelfde autoriteiten noemen, waren de meesten het eens over de aanwezigheid van de politie, in het bijzonder de agenten van het Commissariat général des migrations (CGM – vroeger bekend als “Police de l’air, des frontières et des étrangers” (PAFE)), die verantwoordelijk zijn voor immigratie en emigratie en reisdocumenten controleren, en over de aanwezigheid van de SNR. Enkele afzonderlijke gesprekspartners vermelden de aanwezigheid van andere instellingen zoals de nationale politie, agenten van het presidentschap, militairen, belastingontvangers van de Office burundais des recettes en gezondheidswerkers van het Institut national de santé publique.

Eenmaal op Burundees grondgebied maakt geen van de door het Commissariaat-generaal gecontacteerde bronnen echter melding van bijzondere procedures of controles voor Burundezers die terugkeren.

Bovendien melden de internationale rapporten die het Commissariaat-generaal raadpleegde over de mensenrechtensituatie in Burundi sinds 2019, geen enkel geval van eventuele problemen die Burundese onderdanen die uit België terugkeren ondervonden bij hun terugkeer.

De IOM in Burundi heeft verklaard dat Burundese onderdanen die hebben gekozen voor vrijwillige terugkeer vanuit België en die gedurende zes maanden worden opgevolgd door de IOM, tot nu toe geen problemen hebben ondervonden. In november 2022 bevestigde ook het Ministère burundais des Affaires étrangères et de la Coopération au Développement (MAECD) aan de Belgische ambassadeur, in aanwezigheid van de IOM, dat er geen belemmeringen waren voor een ondersteuning via de programma's voor vrijwillige terugkeer en re-integratie.

Hoewel de meerderheid van de door het CGVS gecontacteerde bronnen aangeeft dat het loutere feit van doorreis of verblijf in België de Burundese onderdanen niet blootstelt aan problemen met hun autoriteiten wanneer ze terugkeren naar het land, wijzen sommige gesprekspartners er echter op dat mensen die in België om internationale bescherming hebben verzocht, en voor zover de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, kunnen worden gepercipieerd als opposanten of mensen die het imago van het land hebben besmeurd en dat ze hierdoor problemen riskeren met de Burundese autoriteiten. **Deze gesprekspartners halen echter geen enkel concreet geval aan die hen bekend is of onder hun aandacht werd gebracht van Burundese uitgeprocedeerde verzoekers die vanuit België werden gerepatrieerd en na hun terugkeer in Burundi problemen zouden hebben ondervonden met de Burundese autoriteiten.**

Daarnaast is de informatie die door de Move-coalitie (een platform van Belgische ngo's die begeleiding bieden aan migranten die in gesloten centra worden vastgehouden) werd verstrekt over twee Burundese onderdanen die werden gerepatrieerd/de toegang werden geweigerd aan de Belgische grens en die problemen zouden hebben ondervonden na hun terugkeer naar Burundi, vaag, onduidelijk en onzeker.

Wat betreft de Burundese onderdaan die in november 2022 werd gerepatrieerd, werden de weinige gegevens die ter kennis werden gebracht van het Commissariaat-generaal uiteindelijk door één van de bronnen ontkend.

Bovendien komt de naam van de Burundese onderdaan nergens voor in de verschillende bronnen die het Commissariaat-generaal heeft geraadpleegd (in het bijzonder de rapporten die gepubliceerd worden door Burundese organisaties die een wekelijks of maandelijks overzicht geven van de mensenrechtenschendingen) en de Belgische diplomatieke bron verklaart dat ze hierover geen informatie heeft.

Wat de tweede Burundese onderdaan betreft, aan wie in februari 2023 de toegang tot het Belgisch grondgebied werd geweigerd, blijft de door de Move-coalitie verkregen informatie twijfelachtig daar zij voornamelijk gebaseerd is op de verklaringen van de persoon zelf. Bovendien heeft geen enkele onafhankelijke bron of uitgebreid onlineonderzoek de door het platform gerapporteerde informatie bevestigd.

Hoewel ze de regelmatige publicaties van verschillende Burundese mensenrechtenorganisaties blijft volgen, heeft CEDOCA vastgesteld dat de namen van de twee gerepatrieerde Burundese onderdanen er niet in voorkomen. Ook een zoekactie op Google eind april 2024 met de namen van deze twee personen leverde geen resultaten op.

Per slot van rekening wordt in voornoemde objectieve informatie geen enkel concreet en reëel geval gemeld van uitgeprocedeerde Burundese onderdanen die vanuit België werden gerepatriëerd en bij aankomst in Burundi problemen zouden hebben ondervonden met de Burundese autoriteiten. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat het niet tot haar taken behoort om op een louter hypothetische basis te beslissen.

Daarentegen blijkt duidelijk uit voornoemde informatie dat Burundese onderdanen met een specifiek profiel, o.a. omwille van een bewezen band met de oppositie of het maatschappelijk middenveld, problemen kunnen ondervinden met de Burundese autoriteiten. In dit geval kan een verblijf in België als verzoeker om internationale bescherming een verzwarende factor zijn.

Het Commissariaat-generaal erkent bijgevolg dat, rekening houdend met de individuele/persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming, een internationale beschermingsstatus kan worden toegekend. Indien een Burundese verzoeker omwille van een specifiek profiel nood heeft aan bescherming zal deze hem worden toegekend.

In het licht van wat voorafgaat en na grondige analyse van de beschikbare informatie, is het Commissariaat-generaal van mening dat het loutere feit van een verblijf in België als verzoeker om internationale bescherming niet van dien aard is dat het om het even welke Burundese onderdaan in de ogen van de Burundese autoriteiten verdacht maakt van sympathieën voor de oppositie en dat dit verblijf bijgevolg niet voor elke Burundese onderdaan een gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigt in geval van terugkeer in Burundi.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."* Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoekster te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

Krachtens artikel 5.12 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt deze wet in werking op 12 juni 2026 en krachtens artikel 5.10 zijn de bepalingen van deze wet van toepassing op alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet nog hangende zijn voor de Raad, voor de procedurele stappen die nog niet zijn afgehandeld. De Raad heeft de debatten in deze zaak gesloten tijdens de terechtzitting van 11 juni 2026 en dus voor de inwerkingtreding van deze wet. Artikel 5.10 § 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor in toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld, de procedure verloopt overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren voor de inwerkingtreding van deze wet.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 en volgende van het Verdrag van Geneva van 28.07.1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953, en artikel 1, lid 2 van het Protocol van 31.01.1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967; artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het kind en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; van de artikelen 2 en 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13.11. 2011 inzake normen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, en de inhoud van de verleende bescherming, zelf een herschikking van de Richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als

vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen; van algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechtszekerheid en het vertrouwensbeginsel. Verzoeker voert ook een beoordelingsfout aan.

Verzoeker betoogt dat zijn verhaal voldoende duidelijk, nauwkeurig en samenhangend is om geloofwaardig te worden geacht. Hij gaat daarbij in op zijn specifieke profiel, zijn geloofwaardigheid en het voordeel van de twijfel en betoogt dat het loutere feit dat hij in België asiel heeft aangevraagd, de toekenning van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt.

Wat betreft zijn profiel wijst verzoeker erop dat hij duidelijk als een mogelijke politieke tegenstander in Burundi werd beschouwd aangezien hij van Tutsi afkomst is, betrokken was in de betogingen in 2015, het land heeft verlaten, in Rwanda en Tanzania heeft gewoond, zich in België bevindt en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en de broer is van een erkend vluchteling. Bovendien wordt hij er reeds van beschuldigd een tegenstander van het regime te zijn en bijgevolg loopt hij het risico te worden vervolgd indien hij naar Burundi zou terugkeren wegens de politieke opvattingen die de Burundese autoriteiten hem toeschrijven. Hij is weliswaar nooit actief lid geweest van een politieke oppositiepartij maar het enkele feit dat verzoeker van Tutsi-afkomst is, dat hij aan de demonstraties van 2015 heeft deelgenomen, het land heeft verlaten, voor drie jaar in Rwanda en drie voor drie jaar in Tanzania woonde, zich in België bevindt waar hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en waar hij in een opvangcentrum heeft verbleven, en de broer is van een persoon die eveneens wordt gezocht en als erkend vluchteling in de VS verblijft, zijn voldoende elementen om door de CNDD-FDD, de Burundese autoriteiten en de Imbonerakure als een tegenstander van het regime te beschouwen en te vrezen voor vervolging.

Verzoeker meent ook dat de commissaris-generaal zijn etniciteit niet betwist, maar dat in een summieri analyse wordt besloten er geen rekening mee te houden en dat dit niet getuigt van een serieuze analyse, te meer omdat volgens de rechtspraak van de Raad het behoren tot de Tutsi-etnie een verzwarende factor vormt voor het risico voor vervolging dat kan worden ervaren in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker citeert in dit verband een arrest van de Raad van 10 februari 2025.

Met betrekking tot zijn politiek profiel en betrokkenheid stelt verzoeker dat hij nooit lid was van de MSD maar dat hij altijd sympathisant was, en dit sinds 2014 toen hij nog minderjarig was. Hij stelt dat hij geen lid had kunnen worden zelfs indien hij dit gewild had omdat hij eerst te jong was en het daarna te gevaarlijk was in Burundi en dat hij twee maal Burundi heeft ontvlucht. Hij meent dat hij als Tutsi en als zoon van een oppositielid dubbel kwetsbaar is.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn deelname aan de manifestaties in 2015. Hij merkt eerst op dat een incorrecte samenvatting werd gemaakt van de feiten, met name werd hij gebeld door papa B. en niet papa B., zoals ten onrechte gesteld in de bestreden beslissing. Dit toont volgens verzoeker aan dat het dossier niet met de vereiste zorg werd behandeld.

Wat betreft het verwijt dat hij belangrijke elementen van zijn relaas niet vermeldde op de DVZ, betoogt verzoeker dat hij zijn verklaringen daar heeft moeten corrigeren omdat deze fout werden genoteerd door DVZ en dat zelfs zijn naam niet correct was. De commissaris-generaal was er dus van op de hoogte dat het 'korte' interview niet goed ging gezien het aantal fouten in zijn verklaringen. Bovendien hebben de details die niet zijn verteld bij de DVZ betrekking op zijn eerste vlucht uit het land van tien jaar geleden en niet zijn laatste vlucht. Bovendien is het interview bij de DVZ kort en kon de verzoeker terecht verwachten dat hij door het CGVS zou worden gevraagd om meer details te verstrekken. Vervolgens zet verzoeker uiteen dat hij naar Rwanda trok en het paspoort waarmee hij reisde toen al in zijn bezit had en dat hij over land vertrok, wat bewijst dat hij de autoriteiten vreesde. Hij kreeg een paspoort in Tanzania voor Burundi naar aanleiding van de uitnodiging van de regering ten aanzien van de diaspora om terug te keren. Verzoeker wijst er verder op dat hij een winkel had in Tanzania. Daar, was zijn zaak succesvol en begon jaloerse blikken te krijgen. De andere Tanzaniaanse handelaars begonnen hem te bestelen, vervolgens zijn winkel te vernielen en uiteindelijk al zijn bezittingen af te nemen. Bij de laatste plundering zou hij zijn vermoord als hij ter plaatse was geweest. Daarom besloot hij Tanzania te verlaten en nam hij het "*risico*" om naar de ambassade en vervolgens naar Burundi te gaan, omdat hij vreesde voor zijn leven. Zeven jaar na zijn vertrek uit Burundi, en gezien de dreigende situatie in Tanzania, verkoos hij het risico te nemen om terug te keren naar Burundi, vooral gezien de welkome boodschap van de regering. De context van de keuze van de verzoeker, en meer bepaald de algemene situatie en de persoonlijke omstandigheden die hebben geleid tot zijn vertrek uit Burundi en zijn aankomst in dit land, zijn niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de commissaris-generaal. De grensovergang in Tanzania was een mild risico aangezien er geen reden was om aan te nemen dat A. elke grenswachter van zijn vlucht op de hoogte zou hebben gebracht en er een context van welwillendheid was ten aanzien van de diaspora. Dit verklaart zijn legale vertrek uit Burundi en waarom hij er niet aan dacht na te vragen of A. of andere Imbonerakura naar hem op zoek waren.

Inzake het geschil over de landbouwgrond stelt verzoeker dat de commissaris-generaal opnieuw geen rekening hield met alle elementen van de zaak en hiervan een selectieve en subjectieve lezing maakte. Hij benadrukt dat hij het land verliet toen hij 18 jaar oud was, dat hij na zeven jaar pas terugkwam en dat voor hij 18 jaar werd zijn vader en daarna zijn broer A. alles regelde wat met het land te maken had. Toen zijn vader

in 2009 overleed, nam de oudere broer van verzoeker het beheer over en trachtte hij tevergeefs het land terug te krijgen. Deze broer heeft ook het land moeten verlaten en hij is nu erkend als vluchteling in de VS. Verzoeker dacht niet dat hij voor 2022 dit land nog zou terugzien of terugkrijgen en dit verklaart zijn gebrek aan interesse voor deze zaken voor 2022. In 2022, toen hij terugkeerde had hij geen geld en vertoonde hij direct interesse in de grond van zijn familie. Daarbij lijkt de commissaris-generaal ook de etnische dimensie van het grondconflict buiten beschouwing te laten. Omdat hij Tutsi is en in Rwanda en Tanzania zat beschuldigden N., S. en W. hem ervan een RED-tabara rebel te zijn.

Verzoeker stelt dat er meldingen zijn van grondconflicten in Burundi en verwijst daarbij naar een artikel in Centre tricontinental van 2025. Dit verdient minstens verder onderzoek.

Wat zijn financiële situatie in Burundi betreft, houdt de commissaris-generaal geen rekening met het feit dat voor 2022 verzoeker zijn bedrijf had in Tanzania en dat terug in Burundi zijn tante C. een tijdlang instond voor het financiële welzijn van het gezin en hij ook steun kreeg van zijn broer in de VS. De commissaris-generaal heeft dus een verkeerd beeld van zijn financiële situatie en levensomstandigheden. Hij dacht verder niet dat het gevaarlijk was om het land terug te krijgen omdat de regering ook beloofd had dat mensen hun bezittingen konden terugkrijgen. Hij zag dat veel mensen hun stuk land terugkregen en hij dacht dat hij hetzelfde kon doen, het land verkopen en verder kon gaan met zijn leven. Zijn gedrag was dus niet roekeloos.

Wat betreft de dood van zijn broer zet verzoeker uiteen dat hij veel moeilijke dingen heeft meegemaakt in zijn leven. Hij stelt dat het overlijden van zijn vader zeer traumatisch was evenals het plotse vertrek van zijn broer. Hij stelt contact te hebben met zijn broer maar dat hij de sporen van traumatische ervaringen met zich meedraagt en dat hij niet over deze moeilijke dingen praat met zijn broer uit zelfbescherming. Er moet rekening gehouden worden met de culturele en sociale context in Burundi en zijn persoonlijke ervaringen om zijn gedrag te begrijpen, een verplichting die voortvloeit uit artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet.

Wat de kern van zijn asielaanspraak betreft, betoogt verzoeker dat zijn aanspraak coherent is met de informatie uit de laatste COI Focus van het CGVS. Hij zet daarbij uiteen dat deze personen met een machtig profiel in het land van zijn familie geïnteresseerd zijn omdat het land veel opbrengt en omdat ze aan de macht zijn en zich alles kunnen permitteren en dat hij niet op miraculeuze wijze is ontsnapt maar een bewaker heeft omgekocht. Hij wijst daarbij op het gegeven dat Burundi één van de meest corrupte landen ter wereld is en dat uit de COI Focus blijkt dat personen die verdacht worden van collaboratie met rebellen vaak gedood worden en in de natuur worden achtergelaten. Verzoeker stelt dat er inconsistenties zijn over zijn ontsnapping als gevolg van stress en trauma en dat het niet ongebruikelijk is dat slachtoffers van mishandeling en gevangenschap moeite hebben om details exact te herinneren. Hij wijst er ook op dat zijn detentie slechts een dag heeft geduurd en dat de eisen van het CGVS in dit verband niet in verhouding lijken te staan tot de duur van de detentie.

Tenslotte betoogt verzoeker dat het verkrijgen van een paspoort onder druk of via omkoping niet ongebruikelijk is in landen met een zwakke administratieve controle en hoge niveaus van corruptie. Hij meent dat de hulp van een PAF agent en de tussenkomst van een smokkelaar aantonen dat zijn vertrek uit Burundi niet spontaan of veilig was, maar georganiseerd en risicovol. Hij heeft de autoriteiten omgekocht om het land te kunnen verlaten en bovendien wijst niets erop dat zijn dossier reeds aan de luchthavenautoriteiten was doorgestuurd toen hij vluchtte. Verzoeker betreurt ook nog de beoordeling van de door hem neergelegde documenten en citeert uit een arrest van de Raad om te besluiten dat het CGVS een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt en dat de ingediende documenten samen met zijn verklaringen een reeks samenhangende aanwijzingen vormen.

Na een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel gaat verzoeker vervolgens in op het risico op vervolging als gevolg van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Hij wijst erop dat zijn Burundese nationaliteit niet wordt betwist en stelt dat in 2019 de onderzoekscommissie Burundi wees op de risico's die vluchtelingen lopen als ze naar hun land terugkeren. Hij betoogt vervolgens:

“Er wordt niet betwist dat het loutere feit van een reis naar België geen risico op vervolging doet ontstaan, tenzij er andere factoren aanwezig zijn. Wanneer een persoon echter naar België reist om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, worden de risico's die reeds op zijn schouders rustten en die hem ertoe hebben gebracht te vluchten, vergroot door het feit dat een dergelijk verzoek is ingediend. Naast het feit dat het risico op vervolging toeneemt na het indienen van een asielverzoek, creëert het loutere feit dat een asielverzoek is ingediend ook het risico om om deze reden als een politieke tegenstander te worden beschouwd en kan dit bijgevolg volstaan om te worden vervolgd.” Verzoeker verwijst in dit verband naar verklaringen van de voorzitter van ACAT-Burundi, Human Rights Watch en Amnesty International in 2022 en 2021. Hij stelt dat de Burundese regering bijzonder vijandig staat tegenover ons land en dat de betrekkingen tussen beide landen verslechterd zijn sinds de crisis van 2015. De loutere akkoorden over de hervatting van de besprekingen tussen België en Burundi acht verzoeker niet relevant aangezien de hervatting nog niet zichtbaar is. Verzoeker meent dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Burundi nog slechter zal worden en wijst op de uitspraken van de woordvoerder van het Ministerie van Binnenlandse zaken in Burundi op 25 oktober 2022. Hij stelt dat met dergelijke verklaring publiekelijk wordt toegegeven dat asielzoekers die terugkeren naar het land zullen worden vervolgd en op zijn minst zullen worden vervolgd door de jongeren van de regeringspartij. In het verleden waren de bronnen van vervolging na het aanvragen van internationale bescherming voornamelijk de in de wijken aanwezige

Imbonerakure, die jacht maakten op personen die asiel hadden aangevraagd; vanaf nu zullen er ook gerechtelijke procedures worden gestart. Het is duidelijk dat, hoewel deze uitspraak werd gedaan in de context van het vertrek van asielzoekers via Servië, deze geldt voor alle aanvragers van internationale bescherming, ongeacht wanneer ze het land verlaten en op welke manier. Het is een zeer duidelijke bedreiging voor degenen die internationale bescherming zoeken en een erkenning dat ze bij terugkeer worden vervolgd, en dat al een aantal jaren. Het dreigende klimaat dat op hun schouders drukt, is nog steeds van kracht en zal alleen maar erger worden. Sinds 22.10.2022 is visumvrij reizen naar Servië geschrapt.

Verzoeker verwijst verder naar arresten van de Raad waarin dergelijk risico wordt erkend. Verzoeker bespreekt vervolgens het nieuwe COI-rapport van 14 februari 2025. Hij wijst erop dat dit nieuwe rapport niets toevoegt in de zin van positieve ontwikkelingen voor Burundese onderdanen. Hij wijst erop dat het CGVS slechts één getuigenverklaring heeft kunnen bekomen van een persoon die na een asielaanvraag is teruggekeerd en concludeert dat er geen risico is. Verzoeker verwijst naar het concept 'survivor bias' en stelt dat de enigen die kunnen getuigen over de situatie die zij meemaakten na terugkeer diegenen zijn die na terugkeer niet vervolgd werden. Er is voorzichtigheid nodig bij dit soort analyses. Verzoeker wijst er verder op dat aangezien de Burundese autoriteiten onderzoek verrichten op Belgisch grondgebied en toegang hebben tot informatie over de aanvragers van internationale bescherming in België, moet worden opgemerkt dat zelfs indien de aanvrager naar Burundi zou worden gerepatriëerd zonder dat de autoriteiten daarvan in kennis worden gesteld, het feit blijft bestaan dat zij reeds op de hoogte zouden kunnen zijn van zijn asielprocedure op Belgisch grondgebied.

Verzoeker verwijst vervolgens naar de vaststellingen in een vorige COI Focus van 2023 en twee gevallen van personen die problemen kregen na terugkeer waarover Cedoca informatie kreeg en een verslag van 24 maart 2025 van de vereniging FODOCE. Hij besluit dat er moet van uitgegaan worden dat het loutere feit dat hij in België om internationale bescherming heeft verzocht, volstond om een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn politieke overtuigingen te rechtvaardigen.

In een volgend middelonderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire bescherming. Onder verwijzing naar landeninformatie betoogt verzoeker dat hieruit blijkt dat de veiligheids- en humanitaire situatie in Burundi op geen enkele manier is verbeterd en dat de zittende regering met behulp van de Imbonerakure en de Nationale Inlichtingendienst politieke tegenstanders of mensen die als zodanig worden beschouwd, blijft vervolgen. Verzoeker gaat vervolgens in op de daders en slachtoffers van vervolging aan de hand van landenrapporten en besluit dat het geweld gericht is tegen politieke tegenstanders of diegenen die als zodanig worden beschouwd vanwege hun deelname aan demonstraties of weigering om de partij aan te macht te steunen, maar ook alle soorten mensen kan treffen, zelfs indien er geen factoren zijn die hen linken met enige oppositie. Hij wijst er ook nog op dat hoewel de oppositie multi-etnisch is, mensenrechtenorganisaties nog steeds gevallen rapporteren van incidentele targeting van Tutsi's door Imbonerakure. Grootschalige operaties ontbreken in data, maar kleinschalige intimidatie blijft ongedocumenteerd en de etnische component kan als verscherpende omstandigheid gelden, juist omdat de autoriteiten telkens selectief optreden.

Verzoeker vraagt om hem als vluchteling te erkennen of de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier voor verder onderzoek naar de commissaris-generaal terug te zenden.

3.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing toe aan het verzoekschrift.

4. Aanvullende nota's

4.1. De commissaris-generaal legt een aanvullende nota neer van 2 juni 2026 waarbij in toepassing van oud artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet naar volgende rapporten wordt verwezen en waarin deze ook worden toegelicht: COI Focus "*Burundi: Situation Sécuritaire*", gedüpdatet op 17 december 2025 (internetlink) en COI Focus "*Burundi: Le traitement réservé par les autorités nationales a leurs ressortissants de retour dans le pays*" van 17 december 2025 (internetlink).

4.2. Verzoeker legt een aanvullende nota neer van 10 juni 2026 waarin in toepassing van oud artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen voorlegt:

2) opsporingsbevel;

3) email van de maatschappelijk assistent van verzoeker.

In de aanvullende nota wordt ook informatie bijgebracht en toegelicht met betrekking tot de veiligheidssituatie in Burundi en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, waaronder <https://www.acatburundi.org/>, geraadpleegd op 08.06.2026; <https://www.hrw.org/fr/news/2021/03/08/burundi-il-faut-liberer-les-refugies-rapatries-de-force>; #België: grensoverschrijdende repressie? De uitspraken van Thérance Ntahiraja baren Burundese vluchtelingen zorgen #FocodeMagazine, 25 mei 2026, <https://x.com/i/status/2058875184149397936>; <https://asile.ch/2026/05/26/collectif-stop-renvoi-renvois-forces-vers-le-burundi-invitation-a-laconference-de-pre-sse/geraadpleegd> op 06.06.2026; <https://www.sosmediasburundi.org/2026/05/27/suisse-des-organisations-et-specialistes-alertent-sur-lesrenvoi>

s-vers-le-burundi-et-demandent-une-reevaluation-de-la-pratique-dasile/; Het boemerangeffect: hoe Ntahiraja Gitega misschien veel meer heeft gekost dan hij heeft opgeleverd, geraadpleegd op 06.06.2026.

5. Bevoegdheid van de Raad

Artikel 2.60 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat de Raad, indien beroep werd ingesteld tegen een beslissing van de commissaris-generaal bij de beoordeling van de behoefte aan internationale bescherming het beroep kan verwerpen of de bestreden beslissing bevestigen, hervormen of vernietigen. Daarbij dient de Raad eerst te onderzoeken of hij de bestreden beslissing kan hervormen of bevestigen, alvorens over te gaan tot een vernietiging, hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan, worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, in welk geval de rechter kan verduidelijken welke elementen er bijkomend onderzocht moeten worden door de verwerende partij. In geval van een beslissing tot niet-ontvankelijkheid in de zin van artikel 57/6 § 3 van de wet van 15 december 1980 of van artikel 38 van de Verordening (EU) 2024/1348 (Asielprocedureverordening kan de rechter rechtstreeks overgaan tot een vernietiging omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de toekenning van internationale bescherming, zonder voorafgaandelijk onderzocht te hebben of hij de beslissing kan hervormen of vernietigen. Overeenkomstig artikel 2.59 van de Wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient de rechter over te gaan tot een volledig onderzoek van zowel de feitelijke als de juridische gronden van de zaak indien het een beslissing van de commissaris-generaal betreft, desgevallend met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.. Dergelijk *ex nunc* onderzoek is onder meer vereist indien het een beslissing van de commissaris-generaal betreft in uitvoering van artikel 67, lid 3, van de Asielprocedureverordening en artikel 46, lid 3, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking). De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de Verordening (EU) 2024/1347.

Het geschil wordt in zijn geheel aanhangig gemaakt bij de Raad, die een volledig en *ex nunc* onderzoek doet van zowel de feitelijke als juridische gronden van de zaak. Het betreft de feiten en juridische gronden die door de partijen aan de Raad worden voorgelegd en de zaken die een rechter ingevolge de rechtspraak of hogere rechtsnormen ambtshalve mag opwerpen zoals bijvoorbeeld de vraag of de verzoeker nog een actueel belang heeft bij het beroep of een schending van het non-refoulement beginsel (Parlementaire voorbereidingen, Doc 56, 1399/001, p. 141, 146). De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. Beoordeling

6.1. Oud artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidde: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 2, lid 1, d) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) luidde:

“In deze richtlijn gelden de volgende definities:

(...)

(d) „vluchteling”: een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale

groep, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil invoeren, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is”.

Artikel 3, lid 1, 1) en 5) van de Verordening 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad luidt:

“Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder

1) “vluchtelingenstatus”: de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als vluchteling;

(...)

5) “vluchteling”: een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij of zij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil invoeren, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij of zij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is;”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest C-440/25, [Elbilum], van 4 juni 2026 (punt 30) erop gewezen dat *“Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat artikel 2, onder d), van richtlijn 2011/95, en artikel 3, punt 5, van verordening 2024/1347, waarin het begrip „vluchteling” is gedefinieerd, identiek zijn geformuleerd. Bijgevolg is de uitlegging van de uitdrukking „gegronde vrees voor vervolging” in artikel 2, onder d), van deze richtlijn relevant voor de eventuele uitlegging van dezelfde uitdrukking die in artikel 3, punt 5, van die verordening wordt gebruikt”.*

Hieruit volgt dat de vluchtelingendefinitie zoals van toepassing op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en het beroep werd ingesteld niet gewijzigd is na de inwerkingtreding van de Verordening 2024/1347.

6.2. Oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Deze bepaling vormde de omzetting in Belgisch recht van artikel 2, f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU.

Artikel 3, eerste alinea, 2) en 6) van de Verordening (EU) 2024/1347 luidt:

Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

(...)

2) “subsidiairebeschermingsstatus”: de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als een persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt;

(...)

6) “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt”: een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij of zij naar zijn of haar land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij of zij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, leden 1 en 2, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen; Artikel 3 van de Verordening (EU) 2024/1347 bevat dezelfde voorwaarden als het oude artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet om aan een persoon subsidiaire bescherming toe te kennen.

6.3. Verzoeker verklaart de Burundese nationaliteit te bezitten en van Tutsi etnie te zijn. Hij legt onder meer zijn identiteitskaart voor (AD, documenten, stuk 3). Verzoekers identiteit en Burundese nationaliteit worden

niet betwist. Evenmin wordt de Tutsi-etnie van verzoeker en het gegeven dat hij afkomstig is van Bujumbura in twijfel getrokken door de commissaris-generaal.

6.4. Verzoeker vreest in geval van terugkeer naar Burundi gedood te worden door drie personen, N., S. en W. die volgens zijn verklaringen banden hebben met het regime en de landbouwgrond van zijn vader hebben ingepalmd die verzoeker opeiste voor zijn vertrek uit Burundi. Hij vreest ook vervolging door de regerende CNDD-FDD omwille van zijn Tutsi etnie. In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij ook omwille van het feit dat hij in België een verzoek om internationale bescherming indiende, vervolging vreest in geval van terugkeer naar Burundi.

Verzoeker verbindt de problemen die hij kende n.a.l.v. het beweerde grondconflict waarin zijn familie zou verwikkeld zijn met zijn deelname aan de manifestaties die in 2015 plaatsvonden tegen een derde ambtstermijn van de toenmalige president.

Hoewel in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan het gegeven dat de voorzitter van de Imbonerakure samen met politieagenten naar zijn huis kwam en hij omwille van zijn deelname toen gezocht werd, wordt verzoekers deelname aan deze manifestaties in 2015 als dusdanig niet betwist.

Met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker in 2022 vanuit Tanzania terugkeerde naar Burundi en er een paspoort aanvraag en bekomen heeft, dient erop gewezen te worden dat uit de objectieve landeninformatie blijkt dat de Burundese regering reeds in 2015 een nationale politiek van de diaspora heeft ontwikkeld waarmee zij de diaspora vooral wil aansporen te investeren in Burundi en personen in ballingschap aanmoedigt terug te keren (COI Focus, *“Burundi. Traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays”*, 17 décembre 2025 (mise à jour), p. 10-11). Verzoeker stelt dat hij dacht dat de situatie verbeterd was en dat het veilig was om naar hun land terug te keren en verwijst ook naar een bericht van UNHCR van 2019 (UNHCR, *“Refugee returns to Burundi must be voluntary and not under pressure”*) waarin wordt gesteld dat de organisatie een groeiende druk op de Burundese vluchtelingen in Tanzania om terug te keren, vaststelt.

Volgens zijn op dit punt niet betwiste verklaringen verhuisde verzoeker na drie jaar in Rwanda te hebben verbleven naar Tanzania, van waaruit hij in juli 2022 terugkeerde naar Burundi. Verzoekers verklaringen over zijn respectievelijke verblijf in Rwanda en Tanzania worden niet betwist in de bestreden beslissing en stroken ook met de landeninformatie over de specifieke geopolitieke context in Burundi en Tanzania in deze periode. Mede gelet op de druk die op Burundese vluchtelingen werd uitgeoefend om terug te keren vanwege de Tanzaniaanse regering, het feit dat duizenden Burundezers na de gebeurtenissen in 2015 naar de buurlanden vluchtten, het lage profiel van verzoeker en de voornoemde diaspora-politiek van de Burundese regering in die periode is het als dusdanig niet zo vreemd dat verzoeker op legale wijze Burundi via een landsgrens kon verlaten en later dat hij een paspoort ontving van de Burundese ambassade in Tanzania met het oog op zijn terugkeer. In de mate dat dit vragen doet rijzen over de door verzoeker aangehaalde persoonlijke vervolgingsfeiten in 2015 en 2022, doet dit geen afbreuk aan het feit dat verzoeker deelnam aan de manifestaties in 2015 en zes jaar lang als vluchteling in Rwanda en Tanzania verbleef voor zijn terugkeer naar Burundi in juli 2022 waar hij uiteindelijk slechts twee-en een halve maand zou blijven alvorens het land in september 2022 alweer te verlaten.

De Raad wijst erop dat het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging vereist, rekening houdend met de individuele omstandigheden van verzoeker, waaronder de (niet-betwiste) elementen verzoekers profiel en de meest actuele landeninformatie met betrekking tot de situatie in het land van herkomst. Dat hij zijn persoonlijke problemen met de Burundese autoriteiten in 2022 niet aannemelijk zou maken, sluit niet uit dat bij gewijzigde omstandigheden in Burundi of een gewijzigde politieke context in 2026 in geval van terugkeer, een persoon met het profiel van verzoeker alsnog een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

6.5. Verzoeker baseert zijn vrees voor vervolging zoals gezegd ook op het feit dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Hij argumenteert dat dit het risico vergroot om als politieke tegenstander te worden beschouwd en dat de Burundese inlichtingendienst in België actief is en bepaalde aanvragers van internationale bescherming intimideert. Hij voert ook aan dat een bezoek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dergelijke agenten in staat zou stellen om de identiteit te kennen van personen die om internationale bescherming hebben verzocht.

6.6. Wat vooreerst de huidige situatie op het gebied van veiligheid en mensenrechten betreft, merkt de Raad op dat deze nog steeds precair is. Uit de geraadpleegde algemene informatie blijkt namelijk dat er nog steeds schendingen van de mensenrechten plaatsvinden, zoals willekeurige arrestaties, gedwongen verdwijningen, buitengerechterlijke executies en foltering. De belangrijkste daders zijn de politie, de inlichtingen- en veiligheidsdienst Service National de Renseignement (hierna: de SNR) en de Imbonerakure (de jeugdafdeling van de regerende partij, de CNDD-FDD, georganiseerd als gewapende militie), die over het

algemeen straffeloos kunnen handelen. Hoewel de slachtoffers van deze daden voornamelijk personen zijn die banden hebben, of ervan verdacht worden banden te hebben, met de oppositie, alsook personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groeperingen, merkt de Raad op dat verschillende organisaties of verenigingen melding maken van ernstige misdaden tegen burgers zonder specifieke politieke connotatie. Mensenrechtenorganisaties geven aan dat het moeilijk is om het aantal schendingen en slachtoffers te bepalen door moeilijkheden voor internationale organisaties om toegang te krijgen tot het land, de vrees van slachtoffers en getuigen voor represailles, de wijdverbreide angst onder de bevolking en het toezicht op leden van het maatschappelijk middenveld en de pers (COI Focus *"Burundi. Situation sécuritaire"* van 17 december 2025, p. 11-14, 21, 24-25). Wat de etnische factor betreft, blijkt uit verschillende rapporten van de onderzoekscommissie van de Verenigde Naties dat, hoewel in sommige gevallen de etnische afkomst van de slachtoffers een verzwarende factor kan zijn geweest, deze slachtoffers voornamelijk het doelwit waren vanwege hun (vermeende) oppositie tegen de Burundese regering (zie Cedoca, COI Focus *"Burundi. Situation sécuritaire"*, 14 februari 2025, p. 26. Deze vorige versie van dit rapport wordt met weblink vermeld in de bij aanvullende nota van het CGVS gevoegde update van 17 december 2025). Niettemin is het belangrijk om ook rekening te houden met het rapport van EurAc, een netwerk van tientallen ngo's die actief zijn in Centraal-Afrika, van mei 2025 over de situatie vóór de verkiezingen van dat jaar waarin wordt aangegeven dat Burundese Tutsi's die recentelijk in Rwanda hebben verbleven een bijzondere risicogroep vormen, met name in de regio's Bubanza, Cibitoke, Kayanza, Ngozi, Kirundo, Muyinga en Bujumbura, vanwege een heropleving van de spanningen met Rwanda. In februari 2025 meldt het collectief SOS Médias Burundi in de oostelijke provincies Cankuzo, Muyinga en Ruyigi een *"intensification des discours à caractère ethnique, la multiplication des patrouilles nocturnes et des arrestations arbitraires"* in verband met het conflict in het oosten van de DRC (COI Focus *"Burundi. Situation sécuritaire"* van 17 december 2025, p. 26-27). Bovendien blijft de speelruimte van het maatschappelijk middenveld en de media in Burundi beperkt en worden zij nauwlettend in de gaten gehouden. De afgelopen jaren zijn er nog steeds gevallen van intimidatie, arrestaties en veroordelingen van mensenrechtenverdedigers en journalisten gemeld (COI Focus *"Burundi. Situation sécuritaire"* van 17 december 2025, p. 25-26; COI Focus *"Burundi. Situation sécuritaire"*, 14 februari 2025, pp. 22, 27-28). Ten slotte blijkt uit algemene informatie ook dat de economische situatie in Burundi steeds verder verslechtert (hoge inflatie en vrijwel geen economische groei), met rampzalige gevolgen voor de humanitaire situatie op het gebied van gezondheidszorg, onderwijs en voedselzekerheid. Volgens de speciale rapporteur van de Verenigde Naties blijft corruptie endemisch en treft zij de hoogste regeringsniveaus, de administratie, de openbare aanbestedingen en het rechtssysteem (COI Focus *"Burundi. Situation sécuritaire"* van 17 december 2025, p. 12-13, 32-34; COI Focus *"Burundi. Situation sécuritaire"*, 14 februari 2025, p. 22, 27-28). De hierboven beschreven context noopt tot grote voorzichtigheid bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen.

Voorts blijkt uit de beschikbare informatie blijkt dat de houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van de Burundese gemeenschap in België en Burundezen die uit België terugkeren, niet los kan worden gezien van de bredere politieke context en de evolutie van de betrekkingen tussen België en Burundi, die sinds 2020 aanzienlijk verbeterd zijn en zelfs hebben geleid tot een nieuw bilateraal samenwerkingsakkoord tussen Burundi en België eind 2023, ter waarde van 75 miljoen euro. De recente verkiezingen in juni 2025 hebben geen nieuwe spanningen veroorzaakt. De Burundese regering heeft op 5 september 2025 de directeur van Enabel *"persona non grata"* verklaard. Dit blijft echter een geïsoleerd incident dat, in de huidige stand van zaken, op zich geen ander licht werpt op de aanmerkelijke verbetering van de bilaterale betrekkingen en de heropening van de politieke dialoog tussen België en Burundi sinds 2020 (COI Focus *"Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays"* van 17 december 2025, p. 12-13). Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat de laatste verkiezingen van juni 2025 hebben geleid tot nieuwe significante spanningen in de bilaterale betrekkingen tussen beide landen of tot druk op België om Burundese opposanten in de diaspora aan te pakken (supra).

De Raad stelt vervolgens vast dat er niet voldoende objectieve en gedetailleerde informatie voorligt waaruit blijkt dat het loutere verblijf in België aanleiding geeft tot problemen bij terugkeer (COI Focus *"Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays"* van 17 december 2025, p. 21-22; COI Focus *"Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays"*, 21 juni 2024, p. 25-26. Deze versie van 21 juni 2024 van dit rapport wordt met weblink vermeld in de bij aanvullende nota van het CGVS gevoegde update van 17 december 2025). De meeste bronnen maken daarentegen melding van mogelijk ernstige problemen wanneer de persoon een specifiek profiel heeft, bijvoorbeeld omdat hij verdacht wordt van banden met de oppositie of lid is van het maatschappelijk middenveld (COI Focus *"Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays"*, 21 juni 2024, p. 26-33).

Wat in de huidige context de kennis van de Burundese autoriteiten betreft over de omstandigheden van het verblijf en het gedrag van Burundezen die in België verblijven, met inbegrip van de eventuele indiening van een verzoek om internationale bescherming, blijkt uit de beschikbare informatie dat de Burundese diaspora in België en de Burundese bevolking in het land zelf onderworpen zijn aan een zekere mate van toezicht (COI

Focus "Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays" van 17 december 2025, p. 14-15). Volgens de Belgische veiligheidsdiensten waarmee Cedoca contact heeft opgenomen, beschikt de ambassade van Burundi in België over een "antenne" van de SNR die belast is met het identificeren van buitenlandse dreigingen. De SNR houdt toezicht op de onlineactiviteiten van leden van de diaspora en ondersteunt operaties om politieke tegenstanders in het buitenland in diskrediet te brengen. Bovendien is het volgens de gecontacteerde Belgische veiligheidsdiensten vrijwel zeker dat de SNR in Burundi zelf betrokken is bij het toezicht op vluchtelingen/terugkeerders. Hiervoor kan het rekenen op een uitgebreid netwerk voor het verzamelen van informatie onder overheidsaanhangers binnen de diaspora en de bevolking, en het is zeer waarschijnlijk dat de SNR informatie over teruggekeerde Burundezers kan verkrijgen dankzij het systeem van "cahiers de ménage", een bijzonder indringend surveillancesysteem dat Burundese huishoudens verplicht een register bij te houden van bewoners en bezoekers, dat vooral wordt gebruikt in de "quartiers contestataires", de wijken van Bujumbura waar vaak een meerderheid van de bevolking uit Tutsi's bestaat, waar in 2015 de meest gewelddadige demonstraties plaatsvonden en waar veel regionale en internationale vluchtelingen vandaag vandaan komen. De SNR beschikt ook over een zekere capaciteit om de telefooncommunicatie in Burundi te controleren, die kan worden gebruikt om 'high profile returnees' te surveilleren. Ten slotte leggen de Belgische veiligheidsdiensten nog de nadruk op de verschillende initiatieven voor de digitalisering van het beheer en de controle van de internationale mobiliteit, die de surveillancemogelijkheden van de Burundese inlichtingendiensten zouden kunnen versterken (COI Focus "Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays", 21 juni 2024, p. 21-22).

Wat meer specifiek de indiening van een verzoek om internationale bescherming betreft, beweren sommige bronnen dat de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte kunnen worden gebracht via de ambassade of de diaspora. Het is echter onduidelijk hoe deze informatie concreet kan worden verkregen, gelet op de verplichting die op de Belgische asielinstanties rust om het beroepsgeheim en de vertrouwelijkheid van informatie waarover zij beschikken met betrekking tot individuele verzoeken om internationale bescherming, te respecteren. Gelet op de hierboven geschetste context van een zekere mate van toezicht, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de verzoeker om internationale bescherming zelf geen ruchtbaarheid geeft, bijvoorbeeld op sociale netwerken of in de media, aan het feit dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bovendien blijkt uit de contacten van Cedoca met de Algemene Directie van de DVZ en de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM) dat geen van beide instanties in het kader van de door hen georganiseerde vrijwillige terugkeer aan de ambassades meedeelt of de betrokken personen al dan niet een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. De lokale autoriteiten worden echter altijd op de hoogte gebracht van een (gedwongen) repatriëring, aangezien een laissez-passer wordt afgegeven op basis van de vluchtgegevens die de DVZ aan de ambassade van het betrokken land doorgeeft. In geval van gedwongen repatriëring met een geldig paspoort wordt de ambassade niet automatisch op de hoogte gebracht, maar kan zij hiervan op de hoogte zijn op basis van de codes op de passagierslijst, indien zij deze lijst controleert (COI Focus "Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays" van 17 december 2025, p. 19). In het licht van het bovenstaande is de Raad dan ook van oordeel dat niet vaststaat dat de Burundese autoriteiten via hun surveillancesysteem in zowel België als Burundi per definitie kennis hebben van informatie over het verblijf van hun onderdanen in België, en met name van het indienen van verzoeken om internationale bescherming door die onderdanen.

Afhankelijk van het specifieke profiel of bepaalde specifieke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming kan er echter een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaan dat de Burundese autoriteiten kennis nemen van dergelijke informatie. In dit verband identificeren de verschillende bronnen die Cedoca heeft geraadpleegd personen die actief zijn in de politieke oppositie, met name leden van bepaalde politieke partijen, bewegingen of organisaties die in Burundi zijn uitgesloten of geschorst, leden van een oppositiemedium, personen wier mening telt, zoals een leider of een lid van het maatschappelijk middenveld, of personen die door de Burundese justitie zijn veroordeeld wegens hun betrokkenheid bij de poging tot staatsgreep in 2015, als profielen die bij hun aankomst of tijdens hun verblijf in Burundi het voorwerp kunnen uitmaken van een vorm van vervolging (COI Focus "Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays" van 17 december 2025, p. 21-26). Ook het gedrag van de betrokkene, het feit of hij of zij in het buitenland activiteiten heeft ontplooid die als schadelijk voor de Burundese regering worden beschouwd, en het feit dat deze regering daarvan op de hoogte is, zijn bepalend (*ibid.*, 15-16 en 21-26).

Wat betreft het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België als bron van vrees voor een persoon die *a priori* geen specifiek profiel heeft, zoals hierboven vermeld, merkt de Raad op dat de informatie waarover hij beschikt divers, weinig concreet en deels tegenstrijdig is. Zo zijn sommige bronnen van oordeel dat Burundezers die terugkeren na internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, en ervan uitgaande dat de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, problemen zullen krijgen met hun autoriteiten omdat ze zouden kunnen worden beschouwd als politieke opposanten of als personen die het imago van het land hebben aangetast (*ibid.*, p. 21 en de voetnoten aldaar opgenomen). Deze problemen worden echter ofwel niet nader gespecificeerd, ofwel is er sprake van het feit dat men geregistreerd wordt en

mogelijk door de SNR wordt vastgehouden en ondervraagd. Andere bronnen zijn van mening dat het enkele feit dat een Burundese onderdaan in België internationale bescherming heeft aangevraagd, hem niet blootstelt aan problemen (*ibid.*, p. 21). In de mate dat bepaalde bronnen die melding maken van een mogelijk probleem bij terugkeer in dit verband ook verwijzen naar een Burundese staatsburger die om privéredenen vrijwillig naar zijn land terugkeerde vanuit Zweden en bij aankomst op de luchthaven van Bujumbura in september 2025 werd aangehouden, merkt de Raad op dat de beschikbare informatie melding maakt van het feit dat de betrokkene zich tijdens een tussenlanding kritisch had uitgelaten over de Burundese autoriteiten. Sommige bronnen geven aan dat de betrokkene is opgesloten in een gevangenis van SNR en later is getransfereerd naar de gevangenis in Bujumbura.

Uit de cijfers in de algemene informatie blijkt vervolgens dat 41 Burundese staatsburgers tussen 2018 en juli 2025 bijstand hebben gevraagd aan de Belgische autoriteiten om hun vrijwillige terugkeer te organiseren en dat de IOM bevestigt dat de Burundezen die ervoor kozen om vrijwillig vanuit België naar hun land terug te keren en gedurende zes maanden na hun terugkeer werden opgevolgd, tot nu toe geen enkel probleem hebben ondervonden. Verder blijkt dat Cedoca zijn contacten heeft gevraagd of zij concrete voorbeelden kennen van personen die problemen hebben gehad met de autoriteiten na een verblijf en/of een verzoek om internationale bescherming in België, en dat alle bronnen ontkennend hebben geantwoord. Bovendien wordt in geen van de recente internationale rapporten en rapporten van Burundese ngo's die Cedoca heeft geraadpleegd over de mensenrechtensituatie in Burundi concreet melding gemaakt van repatriëringen van Burundese onderdanen, noch van eventuele problemen die Burundese onderdanen ondervinden bij hun terugkeer naar hun land per vliegtuig vanuit het buitenland (met inbegrip van België) louter omdat zij in het buitenland hebben verbleven en/of daar een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, of om enige andere reden (COI Focus "*Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*" van 17 december 2025, p. 21-22). Ook in de geraadpleegde onafhankelijke Burundese en internationale media is hierover geen informatie gevonden (*ibid.*).

Ten slotte moet worden opgemerkt dat de Belgische diplomatieke bron die zowel in april 2024 als in 2025 werd gecontacteerd, bevestigt dat er momenteel zeer frequent heen-en-weer wordt gereisd tussen België en Burundi door Burundese onderdanen, met inbegrip van bepaalde personen die in België een beschermingsstatus genieten of die de Belgische nationaliteit hebben verworven. Deze bron vermeldt bovendien dat verschillende opposanten die na de gebeurtenissen van 2015 naar België waren gevlucht, naar Burundi zijn teruggekeerd en verklaren dat hun terugreis vlot is verlopen. Gezien het bovenstaande moet worden opgemerkt dat geen van de informatiebronnen waarover de Raad beschikt, melding maakt van concrete en naar behoren gedocumenteerde gevallen van Burundese onderdanen die bij hun terugkeer problemen hebben ondervonden met hun autoriteiten, uitsluitend vanwege hun verblijf en/of hun verzoek om internationale bescherming in België. Gezien het ontbreken van concrete voorbeelden en het feit dat de mogelijke problemen waarmee verzoekers om internationale bescherming na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België te maken kunnen krijgen door de bronnen vaak niet duidelijk worden omschreven, is de Raad van mening dat deze informatie eerder speculatief van aard is. Het enkele feit dat afgewezen verzoekers om internationale bescherming die naar Burundi terugkeren, aan een veiligheidsbeoordeling kunnen worden onderworpen, volstaat niet om te concluderen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Met betrekking tot de Tutsi-etnie, is het belangrijk te benadrukken dat, waar hoger vermeld wordt dat de crisis in Burundi een uitgesproken politiek karakter heeft, vertegenwoordigers van een intergouvernementele organisatie die Cedoca in Bujumbura heeft ontmoet, aangeven dat een Burundees die naar het land terugkeert en waarvan de autoriteiten weten dat hij een verzoek om internationale bescherming in België of elders heeft ingediend, zal worden ondervraagd over wat hij daar heeft gedaan, maar dat de behandeling zal variëren naargelang zijn etnische afkomst; een Hutu zal waarschijnlijk geen problemen ondervinden, maar in het geval van een Tutsi zullen de autoriteiten nagaan of hij banden heeft met de oppositie of het maatschappelijk middenveld. Zelfs in geval van een gedwongen repatriëring onder politiebegeleiding zullen de autoriteiten rekening houden met de etnische afkomst; een Hutu die geen actief lid is van de oppositie hoeft zich geen zorgen te maken, terwijl er altijd een groot wantrouwen zal bestaan ten opzichte van een Tutsi en alles wat het land 'bezoedelt' (COI Focus "*Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*", 21 juni 2024, p. 29). Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat een Tutsi-etnie een risicoverzwarende factor is waarmee rekening moet worden gehouden.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, kan niet *a priori* kan worden aangenomen dat elke Burundees die vanuit België naar Burundi terugkeert na hier een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend louter en alleen omwille van dit verblijf en het indienen van dit verzoek een gegronde vrees voor vervolging door de Burundese autoriteiten heeft.

Er niet kan worden uitgesloten dat in sommige omstandigheden, afhankelijk van het specifieke profiel van de verzoeker om internationale bescherming, een dergelijke vrees aannemelijk kan worden gemaakt, zoals ook wordt erkend in de aanvullende nota van de commissaris-generaal. Een individuele beoordeling is dus

noodzakelijk en het is aan de verzoeker om zijn gegronde vrees voor vervolging als gevolg van zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België concreet aan te tonen.

De Raad merkt op dat uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan worden afgeleid dat er verschillende factoren zijn die van invloed kunnen zijn op de gegrondheid van de vrees, zoals: - het bestaan van een aanwijzing dat de Burundese autoriteiten op de hoogte zijn van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, - de etniciteit van de verzoeker, - zijn eventuele eerdere problemen met de autoriteiten of de belangstelling die zij in het verleden voor hem hebben getoond, - zijn geografische herkomst, - zijn persoonlijke of familiale banden met leden van de oppositie, - zijn gedrag en zijn activiteiten in België en de eventuele zichtbaarheid hiervan.

Bij de individuele behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen moeten de asielinstanties dus rekening houden met deze factoren, de intensiteit ervan en het cumulatieve effect ervan om te bepalen of deze factoren de persoonlijke vrees van de verzoeker om bij zijn terugkeer naar Burundi te worden vervolgd vanwege zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, kunnen versterken en desgevallend voldoende aannemelijk maken.

In casu brengt verzoeker zeer recente informatie aan die wijst op een verscherping van surveillance-activiteiten door de Burundese autoriteiten in België. Zo wijst verzoeker op de recente uitspraken van de Burundese ambassadeur in België tijdens een interview op het YouTube kanaal Main Switch 257 waarover een bericht van de organisatie FOCODE, een bron waarnaar ook CEDOCA meermaals verwijst in de hogervermelde COI Focus van december 2025, onder meer stelt dat de uitspraken van de ambassadeur een gevoelige kwestie betreffen, met name deze van een mogelijke grensoverschrijdende repressie tegen Burundezinnen die kritisch staan tegenover het regime in Gitega, zelfs op Belgisch grondgebied. In het bericht wordt gesteld dat één zin in het interview in het bijzonder de aandacht trekt: *“Laat ze niet denken, omdat we zwijgen, dat we niets doen”*. De boodschap wordt volgens het bericht door de Burundese gemeenschap zo opgevat dat de Burundese staat hen volgt en observeert ver van Bujumbura en zelfs in België. In het bericht wordt ook gesteld dat de ambassadeur bijzondere nadruk legt op de Burundezinnen tegen wie door Gitega internationale arrestatiebevelen zijn uitgevaardigd en dat het om 34 personen zou gaan, waaronder mensenrechtenverdedigers, journalisten, politici maar ook andere personen die tot de oppositie worden gerekend en dat de diplomaat liet uitschijnen dat deze personen zich vanuit België nog steeds vrijuit uitspreken tegen het Burundese regime. De bezorgdheid betreft volgens het bericht evenwel niet alleen de bekende figuren maar ook de minder zichtbare ballingen, waaronder voormalige demonstranten uit 2015. Focode stelt ook dat de uitspraken van de Burundese ambassadeur ook rechtstreeks aan de Belgische autoriteiten gericht zijn aangezien de geïdende personen zich op Belgisch grondgebied bevinden.

Verzoeker brengt ook een weblink bij naar de uitnodiging voor een online persconferentie op 27 mei 2026 georganiseerd door een groep Zwitserse NGOs in aanwezigheid van Fortuné Gaetan Zongo, Speciaal rapporteur van de Verenigde Naties over de situatie van mensenrechten in Burundi over gedwongen terugzendingen naar Burundi. Daarin wordt gesteld dat deskundigen en maatschappelijke organisaties stellen dat het risico op vervolging voor gerepatrieerde Burundezinnen reëel is en gedocumenteerd. In de door verzoeker verstrekte informatie wordt melding gemaakt van een geval waarin SOS Médias Burundi bevestiging heeft gekregen dat leden van de SNR zich bij de woning van een onlangs uit Zwitserland uitgewezen persoon zouden hebben gemeld en dat deze persoon vooraf zou zijn gewaarschuwd waardoor hij aanhouding heeft kunnen voorkomen.

De Raad merkt op dat in het bericht van FOCODE waarnaar verzoeker verwijst, wordt geopperd dat de uitspraken van de Burundese ambassadeur bepaalde beschuldigingen tegen het Burundese regime heeft bevestigd en dat hieruit wordt afgeleid dat de ambassadeur heeft toegegeven dat de adressen van de Burundese diaspora in België zijn geregistreerd en dat zij onder toezicht zijn geplaatst. Voor zover dit in de berichtgeving van FOCODE wordt gesteld, kan niet blijken dat dit berust op een citaat van de ambassadeur. De Raad stelt verder vast dat in het FOCODE-artikel weliswaar een link naar het bewuste YouTube interview de is opgenomen maar dat hij de daarin gesproken taal niet machtig is zodat hij ook de inhoud van de verklaringen van de ambassadeur niet kan nagaan. Er kan gelet op de bronnen die hierover berichten, waaronder FOCODE, een bron die ook door het CGVS in haar COI Focus wordt gebruikt, evenwel redelijkerwijze worden aangenomen dat de kern van de verklaringen van de ambassadeur in het interview wordt weergegeven in de geschreven persartikels.

Ook is niet duidelijk welke gevolgen deze uitspraken en bedreigingen aan het adres van de Burundese diaspora, met inbegrip van personen die door de Belgische autoriteiten als vluchteling zijn erkend hebben op de relaties tussen België en Burundi en of dit tot een verslechtering van deze relaties tussen beide landen heeft geleid. Hierboven werd op basis van de informatie in de genoemde COI Focus van december 2025 gesteld dat de houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van de Burundese gemeenschap in België en Burundezinnen die uit België terugkeren, niet los kan worden gezien van de bredere politieke context en de evolutie van de betrekkingen tussen België en Burundi, die sinds 2020 merkbaar verbeterd was. Gelet op de nieuwe ontwikkeling waarbij de Burundese ambassadeur dreigende taal zou gebruikt hebben ten aanzien van de Burundese gemeenschap in België, met inbegrip van personen die door de Belgische autoriteiten reeds internationale bescherming is verleend, rijst de vraag of dit nog steeds het geval is.

Zo ook de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie die recenter is dan diegene waarop bovenstaande analyse is gebaseerd in de huidige stand van zaken niet volstaat om te besluiten dat *a priori* kan worden aangenomen dat elke Burundees die vanuit België naar Burundi terugkeert na hier een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend louter en alleen omwille van dit verblijf en het indienen van dit verzoek een gegronde vrees voor vervolging door de Burundese autoriteiten heeft, kan evenmin abstractie worden gemaakt van de berichtgeving over de recente uitspraken van de Burundese ambassadeur die wijzen op een intensivering van de wijze waarop leden van de diaspora in België worden geobserveerd door de Burundese autoriteiten en die mogelijk een invloed kunnen hebben op de relaties tussen België en Burundi. De mate waarin dit voor verzoeker als een aanwijzing kan gelden dat de Burundese autoriteiten op de hoogte zijn van het indienen van het verzoek om internationale bescherming in België kan slechts worden beoordeeld nadat verder onderzoek hiernaar werd verricht.

Voorts kan uit de bestreden beslissing niet blijken dat bij de beoordeling van het risico van verzoeker om bij zijn terugkeer naar Burundi te worden vervolgd vanwege zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België rekening werd gehouden met andere risicofactoren die *in casu* in hoofde van verzoeker kunnen vastgesteld worden en door de commissaris-generaal niet betwist worden, met name zijn Tutsi-etnie, zijn geografische herkomst uit Bujumbura, het feit dat verzoeker deelnam aan de manifestaties in 2015 en zijn lange verblijf in Rwanda.

In dit verband stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn aanvullende nota ook recente landeninformatie bijbrengt die dateert van na de informatie waarop de analyse in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van de commissaris-generaal van de algemene mensenrechten-en veiligheidssituatie in Burundi en de mogelijke risico's voor Burundezers die terugkeren na een verzoek om internationale bescherming in België te hebben ingediend, is gebaseerd. Uit de berichtgeving van SOS Médias Burundi, met name het artikel *"Tensions sécuritaires à la frontière burundo-rwandaise : inquiétude grandissante des populations locales"* (vrije vertaling: *"Veiligheidsspanningen aan de grens tussen Burundi en Rwanda: toenemende bezorgdheid onder de lokale bevolking"*) van 8 januari 2026; *"Climat de terreur au Burundi : Vianney Ndayisaba échappe à des hommes armés après ses dénonciations"* (*"Klimaat van terreur in Burundi. Vianney Ndayisaba ontsnapt aan gewapende mannen na zijn aanklachten"*) van 6 januari 2026 en *"Bujumbura : trois journalistes arrêtés en pleine visite de la Commissaire européenne"* (*"Bujumbura : drie journalisten gearresteerd tijdens bezoek van Europese commissaris"*) van 18 februari 2026, blijkt onder meer dat de politieke repressie in Burundi in de eerste maanden van 2026 voortduurde en dat ook journalisten werden geïntimideerd en gearresteerd. Daarnaast liepen de spanningen tussen Burundi en Rwanda op in de grensregio wat het algemeen klimaat van wantrouwen verder heeft versterkt en personen met reële of vermeende banden met Rwanda vaak worden beschouwd als aanhangers van rebellengroeperingen of als een bedreiging voor de nationale veiligheid. Eind december 2025 werd de grens tussen Burundi en de Democratische Republiek Congo gesloten als reactie op de opmars van de M23 rebellen vlak bij de Burundese grens. Er is verder een toename vastgesteld van het aantal moorden op vrouwen in het zuiden van Burundi in 2025. De voorzitter van ACAT-Burundi stelt in een interview op 23 januari 2026 dat er zorgwekkende signalen zijn in een context van politieke onderdrukking. In een rapport van de Ligue ITEKA over de periode januari - maart 2026 wordt gesteld dat standrechtelijke executies, foltering en willekeurige detenties een zorgwekkend klimaat van straffeloosheid en kwetsbaarheid weerspiegelt. De organisatie vraagt ook aandacht voor de situatie van Burundese vluchtelingen in Tanzania die gekenmerkt wordt door schendingen van het non-refoulement beginsel.

Hierboven werd reeds gewezen op landeninformatie waaruit blijkt dat Burundese Tutsi's die recentelijk in Rwanda hebben verbleven een bijzondere risicogroep vormen, met name in de regio's Bubanza, Cibitoke, Kayanza, Ngozi, Kirundo, Muyinga en Bujumbura. Verzoeker is een Burundese Tutsi uit Bujumbura Kibenga (Verklaring DVZ, 22 december 2022, vraag 10), die weliswaar niet recent maar wel gedurende drie jaar in Rwanda heeft verbleven. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt ook dat verzoeker tussen 2013 en 2015 in Rwanda studeerde (*idem*). De door verzoeker bijgebrachte recente informatie geeft aan dat de spanningen tussen Burundi en Rwanda, recent opnieuw zijn toegenomen en dat een aantal bronnen gewag maken van standrechtelijke executies en willekeurige detentie en dat personen met reële of vermeende banden met Rwanda vaak worden beschouwd als aanhangers van rebellengroeperingen of als een bedreiging voor de nationale veiligheid. De door verzoeker bijgebrachte landeninformatie volstaat evenwel niet om de ernst van deze recent toegenomen spanningen tussen beide landen en de mate waarin dit een invloed kan hebben op de actuele perceptie en behandeling van Burundese onderdanen die lange tijd in Rwanda hebben verbleven door het Burundese regime en de Imbonerakure, naar behoren te evalueren.

Wat verzoekers etnie betreft wordt in de bestreden beslissing weliswaar geconcludeerd dat het loutere vermelden van zijn Tutsi-afkomst voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging kan rechtvaardigen omdat de meeste experts het eens zijn over het politieke karakter van de crisis en de multi-etnische samenstelling van de oppositie, de VN benadrukt dat slachtoffers van misdaden zowel Hutu's als Tutsi's zijn en sinds 2022 geen operaties van veiligheidstroepen of Imbonerakure zijn geweest die specifiek gericht waren tegen de Tutsi's, maar uit de motieven van de bestreden beslissing kan niet blijken dat met verzoekers etnie rekening werd gehouden in de beoordeling van het risico op vervolging vanwege zijn verblijf en het

indienen van een verzoek om internationale bescherming in België. Hierboven werd er reeds op gewezen dat niet kan worden uitgesloten dat een Tutsi-etnie een risicoverzwarende factor is waarmee rekening moet worden gehouden en dat in geval de autoriteiten weten dat een terugkerende Burundees een verzoek om internationale bescherming in België of elders heeft ingediend, zal worden ondervraagd over wat hij daar heeft gedaan en dat van een persoon die tot de Tutsi-etnie, zelfs in geval van gedwongen repatriëring er altijd een groot wantrouwen zal bestaan ten opzichte van een Tutsi. In het door verzoeker bijgebrachte interview met een Burundese advocaat en mensenrechtenverdediger stelt deze persoon dat de beschikbare informatie niet toelaat te besluiten dat er momenteel een genocide risico is, maar wel dat er zorgwekkende signalen zijn in een context van repressie en politiek geweld, met name de aanwezigheid van leden van de FDLR op Burundees grondgebied, een beweging die direct betrokken was bij de genocide tegen de Tutsi's in Rwanda in 1994 en een heractivering van de stigmatisering van Tutsi's in Burundi, met name door bepaalde liederen en het discours van de Imbonerakure, hoewel ook Hutu's rechtstreeks slachtoffer worden van de repressie en politiek geweld (T. Englebert, *"Y-a-t-il un risque de génocide au Burundi? Entretien avec Armel Niyongere"*, 23 januari 2026). Voorts wordt in het bericht van SOSMedia Burundi van 23 februari 2026 dat door verzoeker wordt bijgebracht melding gemaakt van jongeren die klagen over willekeurige controles van rugzakken door de politie die volgens deze jongeren systematische fouilleringen zijn bedoeld om hen als *"rebellens van de M23"*, waarvan de meerderheid Congolese Tutsi's zijn, te bestempelen, wat een klimaat van angst en intimidatie creëert (SOSMedia Burundi: *"Bujumbura : des jeunes humiliés et fouillés par la police et les Imbonerakure, accusés arbitrairement d'être des 'rebelles du M23'."*

Gelet op de grote voorzichtigheid waarmee verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen op basis van de beschikbare landeninformatie dienen te worden onderzocht en gelet op de meest recente landeninformatie die door verzoeker werd bijgebracht, dringt een verder onderzoek zich op naar de impact en draagwijdte van de controle van de Burundese diaspora op Belgisch grondgebied door de Burundese inlichtingendiensten, de gevolgen van de uitspraken van de Burundese ambassadeur voor de relaties tussen België en Burundi en dient de intensiteit en het cumulatief effect van de niet betwiste factoren eigen aan verzoeker op zijn persoonlijke vrees voor vervolging in het licht daarvan opnieuw beoordeeld te worden.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 2.60 § 2 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven en de argumenten van de commissaris-generaal die niet verschijnt noch vertegenwoordigd is ter terechtzitting en geacht wordt in te stemmen, niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 juli 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET